№ 22. Warszawa, dnia 10 września 1926 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 85 groszy, poleconą 1 zł. 15 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Nr. 512-54. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Przepisy ogólne.

237.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 12 sierpnia 1926 r.

o utworzeniu Rady Prawniczej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78 poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Wcelu udzielania na żądanie Rządu opinji o projektach ustaw i rozporządzeń zostaje powołana Rada Prawnicza.

Art. 2. Rada Prawnicza składa się z radców zwyczajnych, radców nadzwyczajnych i referentów.

Prezesem Rady Prawniczej jest Minister Sprawiedliwości, który wyznacza w swojem zastępstwie wiceprezesa i przewodniczących obrad z pomiędzy radców zwyczajnych Rady Prawniczej.

Art. 3. Radców zwyczajnych Rady Prawniczej mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów z pomiędzy osób wyróżniających się znajomością prawa i administracji państwowej; radców nadzwyczajnych powołuje Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwym ministrem z pośród znawców szczególnych dziedzin zarządu państwowego.

Referentami Rady prawniczej są wyznaczeni urzędnicy Ministerstwa Sprawiedliwości lub delegowani do Rady Prawniczej urzędnicy innych Ministerstw, a także osoby przez Ministra Sprawiedliwości powołane.

Biuro Rady Prawniczej wchodzi w skład Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 4. Radcy zwyczajni biorą udział w posiedzeniach komisyjnych Rady, tudzież udzielają na żądanie Ministra Sprawiedliwości opinji pisemnych o projektach udzielonych sobie do zaopinjowania.

Radcy nadzwyczajni biorą udział w posiedzeniach komisyjnych w miarę potrzeby na zaproszenie Prezesa Rady.

Referenci Rady Prawniczej przygotowują na posiedzenia komisyjne Rady motywowane projekty lub opinje o projektach ustaw lub rozporządzeń i redagują uchwały Rady powzięte na posiedzeniach komisyjnych.

Art. 5. Projekty ustaw i projekty rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej powinny być przed ich rozpoznaniem na Radzie Ministrów przekazane Ministrowi Sprawiedliwości celem poddania ich opinji Rady Prawniczej. Rada Ministrów może zarządzić zasięgnięcie opinji Rady Prawniczej także co do innych projektów rozporządzeń. Poszczególni ministrowie mogą zwracać się o zaopinjowanie przez Radę Prawniczą rozporządzeń wydawanych przez nich w zakresie własnego działania.

Art. 6. Projekty skierowane do Rady Prawniczej będą przedewszystkiem opracowane przez referenta Rady Prawniczej, poczem Minister Sprawiedliwości postanowi, czy zachodzi potrzeba rozważania projektu na posiedzeniu komisyjnem Rady. Skierowanie projektu na posiedzenie komisyjne Rady może być również zarządzone uchwałą Rady Ministrów.

Art. 7. Rada Prawnicza opinjuje projekty pod względem ich zgodności z konstytucją oraz całokształtem obowiązującego ustawodawstwa, a także pod względem techniki ustawodawczej.

Art. 8. Rada Prawnicza opinjuje w komisjach stałych lub nadzwyczajnych, tworzonych według wskazań regulaminu Rady.

Opinje Rady Prawniczej w komisjach zapadają większością głosów osób obecnych na posiedzeniu. W posiedzeniach komisji może brać udział z głosem stanowczym właściwy minister lub jego delegat.

Minister Sprawiedliwości przedstawia Radzie Ministrów opinję Rady Prawniczej obok własnej opinji, o ile pomiędzy niemi zachodzi różnica.

Opinja Rady Prawniczej nie jest dla Rady Ministrów wiążąca.

Art. 9. Radcy i referenci Rady Prawniczej mogą otrzymywać wynagrodzenie za udział w pracach Rady. Wysokość tego wynagrodzenia określi Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu według zasad ustalonych uchwałą Rady Ministrów.

Minister Sprawiedliwości ma pieczę nad zaspokojeniem potrzeb materjalnych Rady Prawniczej i wyjednywa niezbędne dla niej kredyty.

Art. 10. Ustrój wewnętrzny Rady Prawniczej oraz regulamin obrad i prac ustali rozporządzenie Rady Ministrów na wniosek Ministra Sprawiedliwości.

Art. 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1926 r.

Art. 12. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Sprawiedliwości oraz wszystkim ministrom we właściwym im zakresie działania.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Młodzianowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Makowski.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *A. Sujkowski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Dr. A. Raczyński.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Kolei:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Broniewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Staniewicz.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.VIII 1926 r. Nr. 83 poz. 466).

238.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

z dnia 6 sierpnia 1926 r.

w sprawie wyznaczenia prowizorycznych kontyngentów cukru na czas od 1-go października 1926 r. do 30-go września 1927 r.

Na zasadzie art. 1 i 16 ustawy z dnia 22-go lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630), zarządza się co następuje:

§ 1. Na potrzeby ludności na obszarze Rzeczypospolitej na okres czasu od 1-go października 1926 r. do 30-go września 1927 r. wyznacza się prowizoryczny:

a) zasadniczy kontyngent cukru białego w ilości 2.587.280 q.;

b) zapasowy kontyngent w ilości 258.728 q. takiegoż cukru.

§ 2. Prowizoryczny kontyngent zasadniczy tudzież zapasowy rozdziela się zgodnie z postanowieniem art. 2 i 11 powyższej ustawy pomiędzy poszczególne cukrownie, zamierzające produkować cukier w kampanji 1926 27 w sposób podany w przyległym załączniku.

§ 3. Kto posiada w dniu 30 września 1926 r. poza cukrowniami zapas cukru, wynoszący więcej niż 100 q. obowiązany jest donieść o tem właściwemu oddziałomi Kontroli Skarbowej w czasie do 15-go października 1926 r. pisemnie w 2-u egzemplarzach, podając dokładnie:

a) swe imię i nazwisko, względnie firmę,

b) ilość cukru w centnarach à 100 kg.: miejsce przechowania i gatunek tegoż (rafinada, biały kryształ, żółty cukier),

c) czyją własność cukier stanowi, odkąd leży na składzie i z której cukrowni pochodzi,

d) na jaki cel cukier jest przeznaczony.

§ 4. Kto po 30września 1926 r. otrzyma transport cukru, wysłany z magazynu przed 1 października 1926 r., a suma zapasu, znajdującego się na składzie, wraz z ilością otrzymaną z transportu przekroczy 100 q., ma o tem donieść w trzy dni po otrzymaniu transportu w sposób powyżej wskazany.

Obowiązek wymieniony w § 3 i § 4 ciąży również i na prywatnych wolnych składach cukru.

§ 5. Kontrola skarbowa ma zebrać doniesienia o zapasach cukru, sprawdzić czy i o ile zgodne są z prawdą, a następnie jeden egzemplarz opatrzony datą zgłoszenia zwrócić posiadaczowi cukru, a drugi przedłożyć do 20-go października 1926 r. w drodze przepisanej Ministerstwu Skarbu.

§ 6. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30-go września 1926 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Dr. A. Raczyński.*

(Dz. U. R. P. z dn. 13 sierpnia 1926 r. Nr. 82, poz. 453).

Załącznik do § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 6 sierpnia 1926 r. poz. 453.

L. p.	Cukrownia	Przewidyw. produkcja w kamp. 1926/27.	Kontyngent zasad. pełny 48.7363% zmniejszony 46.8789%	Nadkontyngent	Dodatek odległ.	Dodatek wołyński	Razem na rynek wewn. w kamp. 1926 27.	Kontyngent zapasowy wys. 10%
1	Tomczyn	16.500	8.041	1.980			·10.021	804
2	Marja	17.000	8.285	2,040			10.325	828
3	Korzec	17.949	8.748	2.154	437	1.500	12.839	875
4	Model	20.000	9.747	2.400			12.147	975
5	Łanięta	21.735	10.593	2.608			13.201	1.059

L. p.	Cukrownia	Przewidyw. produkcja w komp. 1926/27.	Kontyngent zasad. pełny 48.7363% zmniejszony 46.8789%	Nad-kontyngent	Dodatek odległ.	Dodatek wołyński	Razem na rvnek wewn. w kamp. 1926/27.	Kontyngent zapasowy wys. 10%
6	Guzów	22.198	10.819	2.664			13.483	1.082
7	Strzelce	22.521	10.976	2.702			13.678	1.098
8	Czersk	23.296	11.354	2.795			14.149	1.135
9	Cielce	25.300	12.330	3.036			15.366	1.233
10	Krasiniec	28.000	13.646				13.646	1.365
11	Młynów	28.730	14.002	3.447			17.449	1.400
12	Dobrzelin	28.973	14.120				14.120	1.412
13	Trawniki	29.154	14.209	3.498	284		17.991	1.421
14	Izabelin	29.400	14.329				14.329	1.433
15	Mała-Wieś	29.924	14.584				14.584	1.458
16	Michałów	30.018	14.630	3.002			17.632	1.463
17	Zakrzówek	31.860	15.527	3.186	311		19.024	1.553
18	Nieledew	34.000	16.570	2.720	497		19.787	1.657
19	Rejowiec	34.236	16.685	2.739	334		19.758	1.668
20	Choceń	34.910	17.014				17.014	1.701
21	Garbów	35.294	17.201	2.823	344		20.368	1.720
22	Opole-Lub.	36.540	17.808	2.192	356		20.356	1.781
23	Babino-Tom.	36.800	17.935		897	1.500	20.332	1.793
24	Klemensów	37.089	18.076	2.225	542		20.843	1.808
25	Świecie	37.773	18.409				18.409	1.841
26	Borowiczki	39.102	19.057				19.057	1.906
27	Ostrowite	39.155	19.083				19.083	1.908
28	Chełmica	39.200	19.105	1.568			20.673	1.910
29	Milejów	39.590	19.295	1.583	386		21.264	1.929
30	Szpanów	40.230	19.607		980	1.500	22.087	1.961
31	Częstocice	41.022	19.993		400		20.393	1.999
32	Ciechanów	43.000	20.957				20.957	2.096
33	Włostów	43.890	21.390		428		21.818	2.139
34	Wożuczyn	44.409	21.643		649		22.292	2.164
35	Strzyżów	48.969	23.866		716		24.582	2.387
36	Wieluń	49.000	23.881				23.881	2.388
37	Horodenka	49.252	24.004		1.200		25.204	2.400
38	Lublin	54.000	25.315		526		25.841	2.632
39	Chybie	56.000	26.252		819		27.071	2.729
40	Unisław	59.500	27.893				27.893	2.900
41	Leśmierz	60.785	28.495				28.495	2.962
42	Karwice-Jez.	63.105	29.583		1.538	1.500	32.621	3.075
43	Ostrowy	64.260	30.124				30.124	3.132
44	Mełno	70.700	33.143				33.143	3.446
45	Zbiersk	73.474	34.444				34.444	3.581
46	Dobre	79.296	37.173				37.173	3.865
47	Łubna	83.788	39.279		1.225		40.504	4.083
48	Józefów	89.859	42.125				42.125	4.379
49	Pelplin	90.720	42.529				42.529	4.421
50	Pakość	91.000	42.660				42.660	4.435
51	Zduny	92.092	43.172				43.172	4.488
52	Gosławice	93.923	44.030				44.030	4.577
53	Gniezno	96.250	45.121				45.121	4.691
54	Tuczno	96.600	45.285				45.285	4.708
55	Wierzchosławice	100.800	47.254				47.254	4.913
56	Szamotuły	105.025	49.235				49.235	5.119
57	Środa	107.453	50.373				50.373	5.237
58	Nakło	109.860	51.501				51.501	5.354
59	Gostyń	114.520	53.686				53.686	5.581
60	Żnin	114.900	53.864				53.864	5.600
61	Mątwy	131.975	61.868				61.868	6.432
62	Brześć Kuj.	138.096	64.738				64.738	6.730
63	Przeworsk	140.000	65.630		2.047		67.677	6.823
64	Janikowo	141.120	66.156				66.156	6.878

L. p.	Cukrownia	Przewidyw. producja w komp. 1926/27.	Kontyngent zasad. pełny 48.7363% zmniejszony 46.8789%	Nad-kontyngent	Dodatek odległ.	Dodatek wołyński	Razem na rynek wewn. w kamp. 1926/27.	Kontyngent zapasowy wys. 10%
65	Kościan	142.800	66.943				66.943	6.960
66	Chodorów	145.705	68.305		3.550		71.855	7.101
67	Witaszyce	162.725	76.284				76.284	7.931
68	Września	163.632	76.709				76.709	7.975
69	Kruszwica	168.000	78.757				78.757	8.188
70	Miejska-Górka	173.250	81.218				81.218	8.444
71	Opalenica	263.205	123.388				123.388	12.828
72	Chełmża	344.293	161.401				161.401	16.780
	Razem	5.308.730	2.511.452	51.362	18.466	6.000	2.587.280	258.728

239.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI: SPRAWIEDLIWOŚCI, SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 18 sierpnia 1926 r.

w sprawie przerachowania i konwersji obligacyj, emitowanych przez terytorjalne związki samorządowe.

Na zasadzie §§ 4, 8 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań związków samorządowych oraz obligacyj opartych na takich zobowiązaniach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1026) oraz § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu należności innemi przepisami nieobjętych oraz o posiłkowem stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1030) i §§ 43 i 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych, w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Terytorjalne związki samorządowe, które emitowały obligacje (częściowe zapisy długu) zarówno zabezpieczone jak niezabzpieczone hipotecznie, winne są przedstawić plan konwersji obligacyj do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu lub wyznaczonemu przezeń Komisarzowi Rządowemu dla konwersji obligacyj najdalej do dnia 1 listopada 192 6r., chyba, że ważne powody, uznane jako takie przez Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza, uzasadnią późniejsze przedstawienie planu konwersji.

Postanowienie niniejsze dotyczy obligacyj, które były płatne w markach polskich i były emitowane przed dniem 28 kwietnia 1924 r., bez względu na to, czy w chwili emisji były wyrażone w markach polskich, czy też w rublach carskich, w koronach austro-węgierskich lub markach niemieckich, a stały się płatne w markach polskich dopiero na skutek przepisów, które wprowadziły markę polską jako prawny środek płatniczy.

Postanowienie niniejsze dotyczy nadto obligacyj, które były płatne w rublach carskich i były emitowane na obszarze b. Litwy Środkowej przed dniem 1 kwietnia 1921 r.

§ 2. Plan konwersji obligacyj, emitowanych przez terytorjalne związki samorządowe, winien być sporządzony dla każdej emisji obligacyj oddzielnie i winien obejmować wszystkie obligacje niewylosowane oraz wylosowane po r. 1913, lecz nieprzedstawione do zapłaty.

Obligacje objęte planem konwersji, winny być przerachowane według miary nie niższej, niż przewidziana w § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1026), przyczem należy brać pod uwagę miarę przerachowania obowiązującą w miejscu, gdzie ma siedzibę zarząd związku, który emitował obligacje.

Za podstawę przerachowania poszczególnych emisyj należy wziąć ich wartość w urzędowo podanej dacie zamknięcia subskrypcji, a w przypadkach, gdy publiczna subskrypcja nie była ogłoszoną, w dacie ogłoszenia o emisji obligacyj. W razie gdy subskrypcja była przymusową, jako datę zamknięcia subskrypcji należy uważać datę dokonania przymusowej repartycji, zaś jako datę ogłoszenia o emisji obligacyj — datę ogłoszenia o przymusowej repartycji.

§ 3. Plan konwersji obligacyj, emitowanych przez terytorjalne związki samorządowe, winien przewidywać emisję nowych obligacyj względnie przestemplowanie na złote dawnych do wysokości kwoty przerachowanej w myśl paragrafu poprzedniego. Nowe obligacje winny być oprocentowane w tym samym stosunku, co dawne obligacje, przyczem okres oprocentowania winien biec od daty oznaczonej w planie konwersji, nie późniejszej jednak, niż dzień 1 lipca 1925 r. Od tej samej daty winien biec nowy okres umorzenia, który nie może być dłuższy niż lat 50.

§ 4. Nowe obligacje, emitowane na zasadzie planu konwersji, są wolne od opłaty stemplowej.

Na zasadzie punktu 1 lit. b art. 3 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz.

U. R. P. Nr. 76 poz. 517) kupony od nowych obligacyj są wolne od podatku od kapitałów i rent, o ile korzystały z takiego zwolnienia kupony od konwertowanych obligacyj.

§ 5. Plan konwersji, przewidując emisję nowych obligacyj, winien ustalić wartość nominalną odcinków nowych obligacyj oraz określić sposób wyrównania końcówek, jeżeli takie wynikną przy wymianie dawnych obligacyj na nowe. Końcówki mniejsze, niż 1 grosz, mogą podlegać skreśleniu.

§ 6. Warunki emisji nowych obligacyj, o ile nie zostały określone przez postanowienia paragrafów poprzednich, winny ściśle odpowiadać tak pod względem materjalnym jak i formalnym warunkom emisji dawnych obligacyj. W szczególności postanowienia co do premji wykupu, co do prawa wypowiedzenia, co do przyjmowania obligacyj na kaucje i wadja,co do ich bezpieczeństwa pupilarnego, jak też i przepisy co do miejsca płatności kuponów i obligacyj i t. p. winny być zachowane.

§ 7. Plan konwersji obligacyj, sporządzony zgodnie z §§ 2 — 6 niniejszego rozporządzenia, winien być uchwalony przez właściwe organa terytorjalnego związku samorządowego. Wraz z planem konwersji winny być przedstawione Ministrowi Skarbu warunki pożyczek, podlegających konwersji, tekst nowych obligacyj oraz nowy plan umorzenia. W razie jeżeli przedstawiony przez zarząd terytorjalnego związku samorządowego plan konwersji nie uzyska zatwierdzenia Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza, winien związek samorządowy przedłożyć nowy plan konwersji w terminie najdalej 6 tygodni od dnia zawiadomienia go o odmowie zatwierdzenia. Ministrowi Skarbu przysługuje w takim wypadku prawo wydania szczegółowych postanowień co do wykonania konwersji, które winny być uwzględnione w nowym planie konwersji. W razie niezastosowania się do powyższego ze strony związku samorządowego nie będzie on mógł w razie skargi sądowej posiadaczy obligacyj zasłaniać się tem, iż jego plan konwersji nie uzyskał zatwierdzenia.

W tekście nowych obligacyj winien być powołany reskrypt Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza Rządowego dla konwersji obligacyj, zatwierdzający plan konwersji.

§ 8. W ciągu 3 miesięcy od dnia zatwierdzenia planu konwersji przez Ministra Skarbu lub wyznaczonego przezeń Komisarza winien związek samorządowy przystąpić do konwersji obligacyj. Konwersja nastąpi bądź w drodze wymiany dawnych obligacyj na nowe bądź w drodze przestemplowania dawnych obligacyj. Jako termin prekluzyjny dla dokonania konwersji należy uważać termin, jaki w siedzibie terytorjalnego związku samorządowego obowiązuje dla przedawnienia pretensji z tytułu wylosowanych lub wypowiedzianych obligacyj. Jednakże posiadacz obligacyj, zgłoszonych do konwersji w czasie późniejszym, licząc od dnia rozpoczęcia konwersji, niż termin obowiązujący dla przedawnienia należności z kuponów, może domagać się wydania kuponów od nowej obligacji za okres ubiegły nie dłuższy niż powyżej zaznaczony termin przedawnienia kuponów.

§ 9. O ile do konwersji będą przedstawione obligacje, od których odsetki za jedno półrocze roku 1925 i r. 1926 były wypłacane na skutek zarządzeń Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych, wysokość wypłaconych odsetek winna być uwzględniona przez odjęcie odpowiedniego kuponu od nowych obligacyj lub przez potrącenie wypłaconej sumy od sumy, przypadającej do wypłaty za pierwsze kupony od nowych obligacyj.

§ 10. Do konwersji w myśl § 8 niniejszgo rozporządzenia winny być dopuszczone obligacje terytorjalnych związków samorządowych, ostemplowane lub zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) i nie podpadające pod postanowienia § 43 rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 30, poz. 213).

Narówni z obligacjami, określonemi w ustępie poprzednim niniejszego paragrafu, mogą być traktowane obligacje nieostemplowane, o ile z przedłożonych terytorjalnemu związkowi samorządowemu dowodów wynikać będzie bezspornie, iż dane obligacje ni podpadają pod postanowienia § 43 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213). Decyzja w tym kierunku przysługiwać będzie trytorjalnym związkom samorządowym, co jednak nie pozbawia właściciela obligacyj, któryby nie podpadał pod sankcję przepisów powołanego wyżej paragrafu, możności podjęcia z pomocą zwykłych środków procesowych dowodu, że posiadał obligacje w dniu 21 maja 1924 r.

§ 11. Do konwersji w myśl § 8 niniejszego rozporządzenia winny być również dopuszczone wszystkie obligcje terytorjalnych związków samorządowych, opiewające na marki polskie, które nie były przedłożone do rejestracji zarządzonej w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) względnie co do których, mimo przedstawienia ich do rejestracji, nie zostało ustalone obywatelstwo ich właściciela w dniu 21 maja 1924 r.

§ 12. Obligacje terytorjalnych związków samorządowych ostemplowane lub zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) jako własność obywateli państw, które podpadają pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213), a więc w szczególności jako własność obywateli austrjackich, niemieckich, rosyjskich i węgierskich, będą podlegać konwersji po kursie, jaki wynika ze stosowania po stanowień § 43 wyżej powołanego rozporządzenia. Termin rozpoczęcia konwersji tych obligacyj oraz sposób stosowania postanowień § 43 wyżej cytowanego rozporządzenia, będą ustalone oddzielnem rozporządzeniem.

§ 13. Obligacje terytorjalnych związków samorządowych, co do których przy rejestracji w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 192 5r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) nie zostało ustalone obywatelstwo ich właścicieli w dniu 21 maja 1924 r., oraz obligacje terytorjal-

nych związków samorządowych, nie przedłożono do rejestracji zarządzonej w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) i nie objęte postanowieniami § 10 ust. 2 i § 11 niniejszego rozporządzenia, będą podlegać konwersji po kursie, jaki przypada, o ile chodzi o obligacje rublowe, dla obligacyj stanowiących własność obywateli rosyjskich, o ile chodzi o obligacje koronowe, dla obligacyj stanowiących własność obywateli austrjackich, wreszcie o ile chodzi o obligacje markowe (t. j. opiewające na marki niemieckie), dla obligacyj stanowiących własność obywateli niemieckich. Termin rozpoczęcia konwersji tych obligacyj będzie ustalony oddzielnem rozporządzeniem.

§ 14. Wszelkie koszta, związane z opracowaniem planu konwersyjnego oraz przeprowadzeniem konwersji, które w razie potrzeby określi Minister Skarbu, ponosić będzie odnośny terytorjalny związek samorządowy.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Makowski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Młodzianowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 30.VIII 1926 r. Nr. 89 poz. 507).

Podatki bezpośrednie.

240.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 lipca 1926 r.

w sprawie kursu listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie i Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie przy przyjmowaniu na poczet podatku majątkowego.

Na podstawie art. 58 punkt c) i 90 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) zarządza się co następuje:

§ 1. Listy zastawne Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie i Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie, określone w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 19 lutego 1925 r. w sprawie przyjmowania na poczet podatku majątkowego listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie i Wileńskiego Banku Ziemskiego w Wilnie (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 167) będą przyjmowane na poczet podatku majątkowego po kursie 680 za 100 dolarów nominalnej wartości powyższych listów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1926 r.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

(Dz. U. R. P. z dn. 13 sierpnia 1926 r. Nr. 82, poz. 451.

241.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARB U

z dnia 31 lipca 1926 r.

w sprawie kursu listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego przy przyjmowaniu na poczet podatku majątkowego.

Na podstawie art. 58 punkt c) i 90 ustawy z d. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) zarządza się co następuje:

§ 1. Listy zastawne Państwowego Banku Rolnego Serji I (zobowiązania Banku do wydania listów tej serji), określone w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 19 lutego 1925 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie przyjmowania na poczet podatku majątkowego listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 156), będą przyjmowane na poczet podatku majątkowego po kursie 130 za 100 nominalnych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1926 r.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

(Dz. U. R. P. z dn. 13 sierpnia 1926 r. Nr. 82, poz. 452.

242.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 sierpnia 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w celu wykonania ustawy z dnia 25 marca o uiszczaniu podatków bezpośrednich i niektórych opłat skarbowych w naturze zbożem i węglem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 212).

Na mocy artykułu 5 ustawy z dnia 25 marca 1926 r. o uiszczaniu podatków bezpośrednich i niektórych opłat skarbowych w naturze zbożem i węglem (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 212) zarządza się **co następuje:**

§ 1. W sposób wskazany w artykule 1 ustawy z dnia 25 marca 1926 r. o uiszczaniu podatków bezpośrednich i niektórych opłat skarbowych w naturze zbożem i węglem (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 212), mogą być przymusowo pobierane względnie dobrowolnie uiszczane wszystkie podatki bezpośrednie oraz z opłat skarbowych — podatek spadkowy.

§ 2. Podstawowe ceny zboża (loco wagon stacji ładunkowej), miarodajne przy przyjmowaniu tegoż na poczet zaległych należności, oznaczać będzie Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz z Ministrem Przemysłu i Handlu na okresy 15-dniowe i ogłaszać je w Monitorze Polskim. Ceny te dla wszystkich województw z wyjątkiem niżej wymienionych, ustalane będą:

a) dla żyta przy wadze 693 gramów w litrze (118 f. h.), zanieczyszczeniu do 2½%, wilgoci do 15%.

b) dla pszenicy przy wadze 742 gramów w litrze (126 f. h.), zanieczyszczeniu do 2½%, wilgoci do 15%.

Dla województw: wileńskiego, nowogródzkiego i poleskiego ceny będą ustalane:

a) dla żyta przy wadze 681 gramów w litrze (116 f. h.), zanieczyszczeniu do 2½%, wilgoci do 15%.

b) dla pszenicy przy wadze 731 gramów w litrze (124 f. h.), zanieczyszczeniu do 2½%, wilgoci do 15%.

Ceny owsa będą ustalane jednolicie dla obszaru całego Państwa przy wadze 455 gramów w litrze (75,8 f. h.), zanieczyszczeniu do 3½%, wilgoci do 15%.

Oszacowanie zboża przy odbiorze przez upoważnione organa dokonywane będzie na podstawie powyższych cen przy uwzględnieniu odchyleń w zależności od jakości zboża według zasad podanych w załączniku do niniejszego paragrafu.

Podstawowe ceny zboża ustalane będą na zasadzie danych, dostarczanych przez specjalne w tym celu powołane komisje wojewódzkie.

W skład komisji wchodzą: wojewoda względnie jego delegat — jako przewodniczący — oraz jako członkowie: dwaj przedstawiciele organizacyj rolniczych, jeden — miejscowej Izby Skarbowej i jeden — intendentury wojskowej.

§ 3. Ceny węgla, przyjmowanego na poczet zaległych należności, oznaczać będzie Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu na okresy 30-dniowe i ogłaszać je będzie w Monitorze Polskim.

§ 4. W wypadkach, określonych, w części pierwszej art. 1 ustawy, przyjmować będzie zboże na poczet zaległych podatków intendentura wojskowa w trybie następującym:

Właściwa władza podatkowa I instancji zawiadomi płatnika, że o ile w ciągu 14-stu dni po doręczeniu tego zawiadomienia nie uiści zaległości podatkowych gotówką, wówczas zaległości te będą pobrane zbożem.

Po bezskutecznym upływie powyższego terminu władza podatkowa I instancji przeprowadzi na miejscu opisanie i zajęcie odpowiedniej ilości zboża — z wyjątkiem przeznaczonego na zasiew, ordynarję i wyżywienie rodziny i inwentarza — i wystawi płatnikowi nakaz dostarczenia tego zboża w stanie wymłóconym i należycie oczyszczonym do najbliższej ładunkowej stacji kolejowej w ładunkach całowagonowych dla właściwego urzędu intendentury. Płatnik może również dostarczyć zboże w każdej ilości bezpośrednio do składów rejonowego urzędu intendentury. Odpis tego nakazu wyśle władza podatkowa do właściwego urzędu intendentury.

Na podstawie powyższego nakazu winien płatnik w ciągu dni 7-miu zażądać na piśmie od właściwego (wskazanego w nakazie) urzędu intendentury podstawienia niezbędnej ilości wagonów kolejowych; odpis powyższego pisma winien płatnik przesłać równocześnie władzy podatkowej, od której otrzymał nakaz dostarczenia zboża.

Odbiór zboża będzie dokonany przez przedstawicieli wojska przy załadowaniu do wagonów, przyczem płatnik otrzyma tymczasowy dowód dostarczenia zboża. Z chwilą odebrania zboża przez organa wojskowe na stacji załadowczej, zboże staje się własnością wojska.

Na żądanie płatnika, winny być pobrane sposobem protokólarnym próby dostarczonego zboża i jedna próba winna być wręczona płatnikowi. Szczegółowe oszacowanie dostrczonego zboża przez intendenturę na zasadzie paragrafu 2 niniejszego rozporządzenia przeprowadzone będzie w magazynach wojskowych po wyładowaniu zboża, poczem płatnik otrzyma od intendentury dowód dostarczenia z wymienieniem ilości, jakości zboża, daty dostarczenia tegoż oraz ustalonej ceny.

Drugi egzemplarz tego dowodu wysyłać będzie intendentura do właściwego urzędu skarbowego, trzeci zaś do właściwej kasy skarbowej.

Po otrzymaniu dowodu dostarczenia zboża kasa skarbowa na podstawie dyspozycji właściwego urzędu skarbowego zarachuje wykazaną w dowodzie ogólną wartość dostarczonego zboża na zaległości podatkowe. Pokwitowanie kasowe wydane zostanie płatnikowi na jego żądanie z jednoczesnem odebraniem od niego pokwitowania intendentury.

W razie nieotrzymania w terminie dni 10 od daty doręczenia nakazu dostarczenia odpisu pisma o zapotrzebowaniu wagonów kolejowych, władza podatkowa I-ej instancji sprzeda zajęte zboże z licytacji na zasadzie obowiązujących przepisów egzekucyjnych.

Powyższe przepisy nie stoją na przeszkodzie do stosowania ogólnych przepisów egzekucyjnych przy ściąganiu zaległości podatkowych. W razie obawy, że płatnik może uchylić zboże z pod egzekucji, władza podatkowa I-ej instancji władna jest uskutecznić zajęcie zboża przed upływem 14-dniowego terminu wskazanego w części drugiej niniejszego paragrafu.

§ 5. Przy przymusowym poborze zaległych należności węglem mają analogiczne zastosowanie przepisy paragrafu 4 z tą zmianą, że instytucje względnie urzędy upoważnione do odbioru zajętego węgla będą każdorazowo wyznaczane przez Ministra Skarbu.

§ 6. W wypadkach dobrowolnego uiszczania należności skarbowych w naturze (część trzecia art. 1 ustawy), zboże lub węgiel odbierane będą przez upoważnione do tego organa rządowe, organizacje lub instytucje.

Organa rządowe, organizacje i instytucje upoważnione do przyjmowania zboża lub węgla ogłaszane będą w Monitorze Polskim.

Na dostarczone zboże względnie węgiel otrzymają płatnicy dowód dostarczenia z wymienieniem równowartości dostarczonego zboża względnie węgla. Drugi egzemplarz tego dowodu winien być równocześnie przesłany do właściwego urzędu skarbowego, trzeci zaś do właściwej kasy skarbowej. Otrzymany dowód dostarczenia winien płatnik złożyć przy odpowiedniej deklaracji we właściwej kasie skarbowej, która przyj-muje ten dowód jako wpłatę na poczet należności podatkowej, wskazanej przez płatnika i wystawi mu pokwitowanie kasowe z uiszczenia należności w odpowiedniej wysokości.

Równowartość wystawionych dowodów dostarczenia winny instytucje upoważnione pokryć gotówką w terminie i na warunkach określonych przez Ministra Skarbu.

§ 7. Sposób zarachowania należności skarbowych na podstawie dowodów dostarczania zboża lub węgla i wyrównania tego rachunku przelewem sum z kredytów budżetowych przez organa rządowe względnie wpłatę gotówki przez organizacje i instytucje upoważnione do przyjmowania zboża lub węgla unormuje osobne zarządzenie.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Dr. A. Raczyński.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 30.VIII 1926 r. Nr. 89 poz. 505).

Tabela dla określenia cen zboża w myśl części drugiej par. 2 nin. rozp.

NA OBSZARZE	Gatunek zboża	Ciężar gatunkowy — przy wadze — gramów w litrze (g/l)	Ciężar gatunkowy — przy wadze — f. h.	Ciężar gatunkowy — potrącenia w $^0/_0{}^0/_0$ z ceny ustalonej	Zanieczyszczenie — przy $^0/_0{}^0/_0$	Zanieczyszczenie — potrącenia w $^0/_0{}^0/_0$ z ceny ustalonej	Wilgoć — przy $^0/_0{}^0/_0$	Wilgoć — potrącenia w $^0/_0{}^0/_0$ z ceny ustalonej	UWAGA:
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Województw:									Potrącenia procentowe z przedz. 6 i 8 należy obliczać od ceny określonej na zasadzie przedz. 3 i 4 niniejszej tabeli.
Białostockiego	żyto	693	118	—					
Kieleckiego									
Krakowskiego		687	117	1/2	2 1/2	—	15	—	
Lwowskiego							16	1 1/2	
Łódzkiego		681	116	1 1/4	3	1/2	17	3	
Lubelskiego							—	—	
Pomorskiego		675	115	2 1/4			—	—	
Stanisławowskiego	pszenica	742	126	—	2 1/2	—	15	—	
Tarnopolskiego		736	125	1/2	3	1/2	16	1 1/2	
Śląskiego		731	124	1 1/4	4	1	17	3	
Warszawskiego		726	123	2 1/4	5	2	—	—	
Wielkopolskiego		720	122	4	6	3	-	—	
Wołyńskiego		715	121	6		—	—	—	
Województw:									Domieszka pszenicy w życie nie stanowi zanieczyszczenia.
Nowogródzkiego	żyto						15	—	
Poleskiego		681	116	—	2 1/2	—	16	1 1/2	
Wileńskiego		675	115	1	3	1/2	17	3	
	pszenica				2 1/2	—			
		731	124	—	3	1/2	15	—	
		726	123	1	4	1	16	1 1/2	
		720	122	2 3/4	5	2	17	3	
		715	121.	4 3/4	6	3	—	—	
Całego Państwa	Owies	455	75,8	—	3 1/2	—	15	—	
		445	74,1	1/2	—	—	16	1 1/2	
		437	72,7	1 1/4	—	—	17	3	
		429	71,5	2 1/4	—	—	—	—	
	Do zanieczyszczeń w owsie nie zalicza się ziarn owsa potłuczonych i połamanych oraz ziarn obcych i pastewnych do 5%.								

Nie będą przyjmowane:

1) żyto o ciężarze gatunkowym niższym jak 675 gramów w litrze (115 f. h.), zanieczyszczeniu wyższem jak 3%, oraz wilgoci wyższej jak 17%.
2) pszenica o ciężarze gatunkowym niższym jak 715 gramów w litrze (121 f. h.), zanieczyszczeniu wyższem jak 6%, oraz wilgoci wyższej jak 17%.
3) owies o ciężarze gatunkowym niższym jak 429 gramów w litrze (71, 5 f. h.), zanieczyszczeniu wyższem jak 3 1/2% plus 5% domieszek obcych ziarn zbożowych i pastewnych oraz wilgoci ponad 17%.

Opłaty stemplowe.

243.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 sierpnia 1926 r.

w sprawie 20-groszowych znaczków stemplowych nowego nakładu.

Z dniem 15 sierpnia 1926 r. wypuszcza się w obieg 20-groszowe znaczki stemplowe nowego nakładu.

Rysunek nowego znaczka 20-groszowego, wymiaru 19,5×24,5 m/m, przedstawia Godło Państwa w tarczy, otoczonej ramką w stylu renesansowym.

W górnej części znaczka umieszczono w rogach cyfry: „20" oraz napis „groszy", u dołu zaś „opłata stemplowa".

Kolor znaczka zielony.

Przez wypuszczenie w obieg omawianego nakładu 20-groszowe znaczki stemplowe dawnych nkładów (patrz obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 25/IV i 20/VI 1924 r., „Monitor Polski" z dn. 26/IV Nr. 97/24 i 24/VI Nr. 142/24) nie tracą swej ważności.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

244.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 sierpnia 1926 r.

w sprawie 10-groszowych znaczków stemplowych nowego nakładu.

Z dniem 1 września 1926 r. wypuszcza się w obieg 10-groszowe znaczki stemplowe nowego nakładu.

Rysunek nowego znaczka 10-groszowego, wymiaru 19,5×24,5 m/m, przedstawia Godło Państwa w tarczy, otoczonej ramką w stylu renesansowym.

W górnej części znaczka umieszczono w rogach cyfry: „10" oraz napis „groszy", u dołu zaś „opłata stemplowa".

Kolor znaczka pomarańczowy.

Przez wypuszczenie w obieg omawianego nakładu, 10-groszowe znaczki stemplowe dawnych nakładów (patrz obwieszczenie Ministra Skarbu z dn. 25/IV i 20/VI 1924 roku „Monitor Polski" z dn. 26/IV Nr. 97/24 i 24/VI Nr. 142/24) nie tracą swej ważności.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Podatki konsumcyjne.

245.

OKÓLNIK L. 8597/D. M. — W. a.

w sprawie rozlewni kwasu octowego.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydz. Skarbowy w Katowicach.

Przez jedną z Izb Skarbowych została poruszona sprawa, czy wzmiankowane w § 60 Rozp. Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1922 r. (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 2 za 1923 r., poz. 38) i okólnika z dn. 31/VII 1924 L. 9057/D. A. M. rozlewnie kwasu octowego należy uważać za przedsiębiorstwo koncesjonowane i kto takich koncesji udziela, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1) że osoby pragnące otworzyć rozlewnie kwasu octowego, wyprodukowanego w wytwórni, a przeznaczonego do spożycia nie są obowiązane do ubiegania się o zezwolenie, winny jedynie zgłosić swoje przedsięborstwo w drodze meldunkowej właściwemu Urzędowi akcyz i mon. przed ich otwarciem. Urząd ma prowadzić ewidencję tych zakładów.

2) rozlewnie winny prowadzić zapisek przychodu i rozchodu kwasu octowego według załączonego wzoru i zezwalać organom skarbowym wglądu do takowego.

3) po myśli § 60 powołanego rozporządzenia rozlew kwasu octowego dozwolony jest tylko w naczyniach szklanych o pojemności najwyżej półlitrowych, zaopatrzonych w etykietę rozlewni i z napisem „esencja octowa" oraz oznaczeniem firmy jej siedziby, mocy i wagi netto esencji. niezależnie od tego rozlewnie obowiązane są ściśle stosować się do przepisów, wydanych w tym przedmiocie.

i 4) co do karalności za przekroczenia przepisów przez rozlewnie kwasu octowego należy stosować § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 112, z d. 20 grudnia 1922 r., poz. 1015).

Warszawa, dnia 30 lipca 1926 r.

za Ministra Skarbu
(—) *W. Grabowski.*
Naczelnik Wydziału.

(Strona pierwsza)

KSIĘGA MAGAZYNOWA

rozlewni kwasu octowego

w .... pow ....

ul. .... Nr. ....

na r. ....

(strona druga)

PRZYCHÓD.

Data	Waga netto kw. oct. klg.	Moc w % wag.	Ilość kw. oct. z kolum. 2 i 3 klg.	Od kogo i skąd otrzymano przesyłkę
1	2	3	4	5

(strona trzecia)

ROZCHÓD.

Data	Waga netto kw. oct. klg.	Moc w % wag.	Ilość kw. oct. z kolum. 7 i 8 klg.	Komu wydano	Uwagi
6	7	8	9	10	11

Przepisy celne.

246.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 sierpnia 1926 r

w sprawie zmiany wyjaśnień uzupełniających taryfę celną.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777), tudzież ustępu 2 art. 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Wyjaśnienie do poz. 228 wywozowej, zawarte w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lutego 1926 r. w sprawie wyjaśnień uzupełniających taryfę celną (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 304) zamiast dotychczasowego otrzymuje następujące brzmienie:

Pozycja 228 taryfy celnej przewiduje cło wywozowe od dłużyc i kłód drzew iglastych i liściastych, z wyjątkiem buku, oraz osiki nieobrobionej i belek, bali i desek osikowych, z wyjątkiem papierówki osikowej.

W celu ułatwienia prawidłowej taryfikacji drewna przy wywozie podaje się poniżej nomenklaturę przemysłową i charakterystyczne cechy głównych gatunków drewna w obrocie z zagranicą, jak objętych taryfą wywozową, tak i wolnych obecnie od opłaty cła wywozowego.

Przez dłużyce i kłody należy rozumieć nieobrobione pnie drzew (strzały) w całych długościach lub ich części nie krótsze niż dwa (2) m. przy drzewie liściastem i trzy (3) m. przy drzewie iglastem oraz grubości dwadzieśnia (20) cm. i wyżej w cienkim końcu (bez kory).

Przy długościach do ośmiu (8) m. włącznie pnie takie lub ich części otrzymują nazwę kłód; przy długościach większych — nazywają się dłużycami. A więc kłody i dłużyce są to nazwy handlowe drewna użytkowego w stanie surowym, różniące się od siebie tylko długością. Dłużyce i kłody bywają zazwyczaj nieokorowane lub okorowane na czerwono (bez obnażenia drzewa); w wypadkach wyjątkowych są one okorowane do białego.

Od dłużyc i kłód (oraz osiki nieobrobionej), podlegających cłu wywozowemu, jako drewno użytkowe w stanie surowym, należy odróżniać te sortymenty drewn, które, będąc również w stanie okrągłym i posiadając wymiary w niektórych wypadkach identyczne z przyjętemi dla kłód i dłużyc, są jednak ze względu na specjalny rodzaj obróbki

dostosowane do szczególnych potrzeb rynku i w tem stadjum obrobienia używane bywają jako produkty końcowe, wskutek czego nie mogą być uważane za surowiec drzewny, t. j. za dłużyce i kłody, obciążone cłem wywozowem.

Specjalne sortymenty drewna wolne od cła przy wywozie, otrzymują osobne nazwy i dla uniknięcia nieporozumień przy dokonywaniu odpraw wywozowych podaje się poniżej opis i charakterystyczne cechy tych, wolnych od cła wywozowego, sortymentów drewna.

1. Kopalniaki. Są to cienkie sortymenty sosnowe, jodłowe i świerkowe, o grubości poniżej dwudziestu (20) cm. w cienkim końcu, czysto lub nawet półczysto (t. j. chociażby z pozostawieniem wąskich pasków łyka i kory) okorowane na całej powierzchni i długości do ośmiu (8) m.

2. Słupy telegraficzne i telefoniczne. Są to sortymenty sosnowe, jodłowe, świerkowe i dębowe o średnicy do dwudziestu (20) cm. włącznie w cienkim końcu, czysto (do białego drewna) okorowane, zazwyczaj z sęków gładko oczyszczone i długości od siedmiu i pół (7,5) do dwunastu (12) m.

3. Słupy do przewodów elektrycznych. Są to sortymenty sosnowe, jodłowe i świerkowe o średnicy do dwudziestu czterech (24) cm. w cienkim końcu, czysto (do białego drzewa) okorowane, zazwyczaj z sęków gładko oczyszczone i dłuższe niż dwanaście ((12) m. Słupy te powinny być zupełnie proste; w każdym razie strzała krzywizny nie powinna przenosić dziesięć (10) cm. w środku słupa.

O ilości wywiezionych zagranicę słupów do przewodów elektrycznych urzędy celne powinny przesyłać do Departamentu Ceł miesięczne sprawozdania.

4. Kłody (kloce) belgijskie. Są to sortymenty dębowe, okorowane lub nie, o długości od dwóch i sześciu dziesiętnych (2,6) m. do dwóch i ośmiu dziesiętnych (2,8) m. i o średnicy od dwudziestu pięciu (25) do trzydziestu trzech (33) cm. w cienkim końcu.

Oprócz tego na zasadzie § 1 rozporządzenia z dnia 1 lipca 1925 r. w sprawie uchylenia niektórych ceł wywozowych (Dz. U. R P. Nr. 67, poz. 477) wolna jest od cła wywozowego papierówka osikowa w stanie okrągłym lub łupana; jest to drewno osikowe okrągłe o grubości do dwudziestu dwóch (22) cm. włącznie w cienkim końcu lub szczapy osikowe, czysto okorowane i o długości do jednego i jednej dziesiętnej (1,1) m. włącznie względnie do dwóch dziesiętnych (2,2) m. (tak zwana podwójna).

Wszelkie inne, niż wymienione powyżej, sortymenty drewna o wymiarach, przyjętych dla kłód i dłużyc oraz wszelkiego rodzaju drewno osikowe, oprócz papierówki, powinno być obciążone cłem wywozowem.

Natomiast wszelkie sortymenty drewna, które nie mogą być zaliczone do dłużyc i kłód (jak np. drzewo opałowe, papierówka świerkowa i jodłowa okrągła i łupana, żerdzie i t. d.), oprócz drewna osikowego, wymienionego w p. 3 poz. 228 taryfy celnej, wolne są od opłaty cła wwozowego, w szczególności zaś wolne są od tego cła sortymenty drzewne i liściaste, krótsze niż 2 m. i iglaste, krótsze niż 3 m.

Przy wymierzaniu drewna dopuszcza się pewne odstępstwa od powyżej wymienionych rozmiarów (tolerancję), wynoszące jeden (1) cm. w grubości drewna i dziesięć (10) cm. w długości, o ile ilość sztuk, przekraczających wymiary wskazane, jest nieznaczna (nie przenosi 10% całego ładunku).

Przy mierzeniu średnicy drzewa nieokrągłego (owalnego) należy wymierzyć największą i najmniejszą średnicę przekroju i jako średnicę miarodajną wziąść średnią arytmetyczną z tych dwóch pomiarów. Np. jeżeli średnica największa przekroju jest 21 cm., średnica najmniejsza 18,6 cm., to średnica do taryfikacji będzie $\frac{21 \text{ plus } 18{,}6}{2}$ 19,8 cm.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na 7 dzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

(Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1926 r. Nr. 84, poz. 471).

247.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

z dnia 11 sierpnia 1926 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 19 lipca 1926 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych.

Na zasadzie art. 7 p. d. ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o uregulowaniu stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 19 lipca 1926 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych (Dz. U. R . P. Nr. 74, poz. 427), otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy wywozie zagranicę wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych, zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy i zużyte do wyrobu tych towarów: surówkę i niektóre materjały pomocnicze podług następujących norm:

1) żelazo i stal: płaskie (oprócz taśmowego) o szerokości powyżej 13 mm. do 200 mm. włącznie i o grubości powyżej 3½ mm.; kwadratowe i okrągłe o średnicy powyżej 13 mm. do

100 mm.; kątowe o szerokości powyżej 40 mm. . . . . . zł. 3.— od 100 kg.

2) szyny kolejowe o wysokości powyżej 90 mm., również z końcami frezowanemi i otworami. . . . . zł. 2.50 od 100 kg.

3) żelazo i stal: kwadratowe i okrągłe o średnicy lub szerokości powyżej 100 mm.; kątowe o szerokości 40 mm. i mniej; kształtowniki (Teowe: dwu-Teowe, Ceowe, Zetowe, Tepkowe owalne, półokrągłe, okienne, poręczowe, trapezowe oraz o innych t. p. skomplikowanych profilach) powyżej 40 mm. w największym wymiarze; szyny kolejowe o wysokości 90 mm. i mniej, również z końcami frezowanemi i otworami; łupki (złącza), podkładki; blacha o grubości 5 mm. i wyżej . . . . zł. 3— od 100 kg.

4) żelazo i stal drobnowymiarowe o szerokości od 13 do 6½ mm. w kręgach i nie w kręgach . . . . zł. 3.50 od 100 kg.

5) żelazo i stal: kształtowniki (Teowe, dwu-Teowe, Ceowe, Zetowe, Tepkowe, owalne, półokrągłe, okienne, poręczowe, trapezowe oraz o innych t. p. skomplikowanych profilach) o szerokości w największym wymiarze 40 mm. i mniej; płaskie taśmowe o grubości od 3½ do 1½ mm.; uniwersalne (płaskie o szerokości powyżej 200 mm.) wszelkiej grubosci; blacha o grubości poniżej 5 mm. do 1 mm. włącznie . . . . zł. 3.50 od 100 kg.

6) żelazo i stal: taśmowe o grubości poniżej 1½ mm.; blacha o grubości poniżej 1 mm. . . . . zł. 4.50 od 100 kg.

7) blacha żelazna i stalowa pokryta cynkiem . . . . . zł. 4.25 od 100 kg.

8) wyroby kotlarskie: zbiorniki, rezerwoary, konstrukcje żelazne, dźwigary mostowe, baseny, skrzynie i t. p., wyroby z blachy żelaznej i stalowej, oprócz wym. w poz. 154 T. C. . . . . zł. 4.50 od 100 kg.

9) drut żelazny i stalowy o szerokości lub średnicy od 6½ do 5 mm. włącznie . . . . zł. 3.50 od 100 kg.

10) wagony kolejowe towarowe . . . . zł. 4.20 od 100 kg.

11) parowozy z tendrami lub bez tendrów oraz części parowozowe . . . . zł. 10.50 od 100 kg.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Dr. A. Raczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1926 r. Nr. 84, poz. 472).

248.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 7 sierpnia 1926 r.

w sprawie zwalniania od opłat celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych.

Na zasadzie art. 3 ustawy z dn. 3 grudnia 1924 r. o zwolnieniu od podatków i opłat publicznych, państwowych i samorządowych osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, oraz szefów zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych w Polsce (Dz. U. R. P. Nr. 112 poz. 993) w brzmieniu ustalonem art. 1 ustawy z dnia 3 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprzywozie wolne są od cła następujące przedmioty:

a) przedmioty przeznaczone do użytku zwierzchników państw obcych i ich otoczenia podczas ich pobytu na polskim obszarze celnym;

b) przedmioty przeznaczone do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz urzędów konsularnych;

c) pod warunkiem wzajemności — przedmioty przeznaczone do osobistego użytku członków uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych na mocy traktatów i konwencyj.

U w a g a: Rzeczy przesiedlenia osób wymienionych w p. c) oraz personelu zawodowych urzędów konsularnych podlegają zwolnieniu od cła na

zasadzie art. 11 p. 1 rozporządzenia o taryfie celnej. (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 314 z 1920 r.).

§ 2. Rewizji celnej nie podlegają:

a) przedmioty wymienione w § 1 lit. a.

b) przesyłki urzędowe, adresowane do przedstawicielstw i misyj dyplomatycznych oraz konsulatów, tudzież do osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, opatrzone pieczęcią urzędową Ministerstwa Spraw Zagranicznych państwa obcego, przedstawicielstwa zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej lub państwa obcego, Sekretarjatu Generalnego Ligi Narodoów, Międzynarodowego Biura Pracy, Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w Hadze, wzgl. innych stałych, instytucyj międzynarodowych o zbliżonym do powyższych charakterze;

c) rzeczy przesiedlenia oraz bagaże należące do osób zajmujących stanowiska dyplomatyczne w służbie państw obcych, jak również osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych na mocy traktatów i konwencyj.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia czternastego po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 30.VIII 1926 r. Nr. 89 poz. 506).

249.

OKÓLNIK I. DC. 6800/ II.

z dnia 9 sierpnia 1926 r.

w sprawie odprawy celnej przesyłek pocztowych z darami.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie oraz Urzędów Celnych.

Celem uproszczenia odprawy celnej przesyłek, zawierających dary, które w myśl okólnika z dnia 18.XII 1925 r. L. DC/12881/II/25. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 2 poz. 45 z 1926 r.) w brzmieniu zmienionem okólnikiem z dn. 4.II 1926 r. L. DC/1136/II/26. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5 poz. 86 z 1926 r.) podlegają zwolnieniu od cła, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby wyniki rewizji na tego rodzaju przesyłki pocztowe sporządzane były bez wyszczególniania odnośnych pozycji taryfy celnej oraz obliczania przypadających należności celnych, z zaznaczeniem jedynie w treści, że przesyłka taka zawiera używane przedmioty określonej wagi i podlega zwolnieniu od cła po wykonaniu przez stronę wymienionych w powołanym okólniku warunków.

Warszawa, dnia 9 sierpnia 1926 r.

Za Ministra Skarbu:
w z. (—) *Kutschera,*
Dyrektor Departamentu Ceł.

Przepisy rachunkowo-kasowe.

250.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 czerwca 1926 r.

wydane w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie zmiany postanowień ustępu drugiego § 110 Instrukcji dla kas skarbowych z 1921 r. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 565 z 1921 r. i Nr. 6, poz. 100 z 1926 r.) oraz zmiany punktu a) w § 17 Instrukcji dla Centralnej Kasy Państwowej z 1921 r. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 566 z 1921 r. Nr. 18, poz. 289 z 1922 r. i Nr. 6, poz. 100 z 1926 r.) i ustanowienia nowego § 65-a Przepisów rach.- kas. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 564 z 1921 r.).

1) Ustęp drugi § 110 Instrukcji dla kas skarbowych z 1921 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Gdyby w ciągu trzech miesięcy nie nastąpiło wyjaśnienie i przerachowanie odnośnych kwot, kasa przelewa je sposobem kasowym do depozytu Izby Skarbowej t. j. zapisuje je w dziennikach rozchodowym i przychodowym i dołącza do noty przychodowej przeprowadzoną korespondencję.

Podobnie jak z gotówką postępuje się także z papierami wartościowemi, o ile podlegają zarachowaniu na jakikolwiek rodzaj sum (depozytowych lub innych).

Jeżeli otrzymane z poczty papiery wartościowe lub walory mają oznaczony tytuł i podlegają zarachowaniu jako depozyty rzeczowe do dyspozycji wiadomego urzędu, kasa zarachowuje je w księdze depozytów rzeczowych na koncie odnośnego urzędu, zawiadamia o tem pisemnie ten urząd najpóźniej dnia następnego po zarachowaniu, podając szczegółowo zawartość przesyłki, i wzywa urząd do dopełnienia formalności, przewidzianych w §§ 64 — 65 Przep. rach.-kas.

Do cza su opieczętowania depozytu przez właściwy urząd przechowuje się go w stanie nieopieczętowanym w kopercie lub skrzynce.

Jeżeli otrzymane z poczty papiery wartościowe lub walory nie mają oznaczonego tytułu, ani nie jest wiadomo, do czyjej dyspozycji je nadesłano, a nadto walory te podlegają zarachowaniu do depozytów rzeczowych, kasa zapisuje je do księgi własnych depozytów rzeczowych, opisując szczegółowo zawartość, i przechowuje je w stanie nieopieczętowanym w kopercie lub skrzynce, poczem postępuje analogicznie, jak z sumami w gotówce lub papierach wartościowych, zarachowanemi do własnych sum depozytowych, z tą różnicą, że po upływie 3 miesięcy niewyjaśnione depozyty zapisuje na rozchód w księdze depozytów i przesyła je do kasy skarbowej w siedzibie izby skarbowej celem zarachowania do dyspozycji tejże izby, którą równocześnie o tem zawiadamia, dołączając korespondencję.

Rozchód w odnośnej księdze udokumentowuje się pokwitowaniem pocztowem".

2) W § 17 Instrukcji dla Centralnej Kasy Państwowej z 1921 r. punkt a) otrzymuje zamiast brzmienia, nadanego rozp. Ministerstwa Skarbu z dn. 14 lipca 1922 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 18, poz. 289) następujące brzmienie:

„a) pobór wszelkich przychodów państwowych na rachunek władz centralnych, przyczem należy się stosować do postanowień § 110 Instr. dla kas skarb. z tą zmianą, że po upływie trzech miesięcy przenosi się niewyjaśnione depozyty kasowe do depozytu Ministerstwa Skarbu".

3) Ustanawia się nowy § 65-a w Przepisach rach.-kasowych o następującem brzmieniu:

„Papiery wartościowe i walory, nadesłane pocztą do dyspozycji urzędu i zarachowane przez kasę skarbową w myśl § 110 Instr. dla kas skarbowych, jako depozyt rzeczowy tegoż urzędu, zapisuje urząd na podstawie otrzymanego z kasy zawiadomienia do księgi depozytów rzeczowych i dopełnia formalności, przewidzianych w §§ 64—65 t. j. opieczętowuje depozyt i zgłasza do kasy księgę depozytów rzeczowych celem wzajemnego z kasą potwierdzenia odbioru i złożenia depozytu, poczem dysponuje depozytem według przeznaczenia".

Warszawa, dnia 23 czerwca 1926 r.

Minister Skarbu:

(—) *C. Klarner.*

Sprawy walutowe.

251.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści.

USTAWA

z dnia 23 lipca 1926 r.

o zmianie niektórych postanowień ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) w brzmieniu, nadanem jej ustawami: z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 459), z dnia 20 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 285) i z d 31 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 225).

Art. 1. Ustawa z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obecmi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154) w brzmieniu, nadanem jej ustawami z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 459), z dnia 20 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 285) i z dnia 31 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 225), ulega następującym zmianom:

1) w art. 1 w wierszu drugim ustępu drugiego słowa: „31 marca 1926 r." skreśla się i zastępuje się słowami: „31 marca 1927 r.";

2) w art. 4 skreśla się uzupełniające ten artykuł postanowienie ,zawarte w artykule 1 punkt 4 ustawy z dnia 20 marca 192 4 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 285).

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *K. Bartel.*

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Makowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.VIII 1926 r. Nr. 83, poz. 463)

252.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 sierpnia 1926 r.

w sprawie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na podstawie ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154), w brzmieniu nadanem jej ustawą z dnia 23 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83 poz. 463), zarządza się co następuje:

I. Kupno i sprzedaż walut zagranicznych oraz przekazywanie ich zagranicę.

§ 1. Zakup, sprzedaż oraz jakiekolwiek inne nabywanie i pozbywanie walut zagranicznych wewnątrz kraju jest dozwolone.

Zawodowo zajmować się temi czynnościami mogą osoby fizyczne i prawne, uprawnione do tego bądź na podstawie swoich statutów, bądź też na mocy specjalnych koncesyj, wydanych na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o warunkach wykonywania czynności bankowych i nadzorze nad temi czynnościami (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1018).

§ 2. Przekazywanie walut zagranicznych zagranicę dozwolone jest tylko za pośrednictwem Banku Polskiego oraz przedsiębiorstw, uważanych za banki w myśl § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1018), którym Minister Skarbu udzieli specjalnego zezwolenia na dokonywanie tej czynności.

Przedsiębiorstwa te otrzymują nazwę banków dewizowych.

Nadanie praw banku dewizowego musi poprzedzić wykazanie się odnośnej instytucji kapitałem zakładowym w wysokości przepisanej §§ 10, 13 i 17 względnię 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1018) oraz posiadaniem na własność przynajmniej 1000 szt. akcyj Banku Polskiego. Akcje powyższe winny być zdeponowane w Banku Polskim przez cały czas wykonywania przez bank dewizowy nadanych mu uprawnień.

Prawa banku dewizowego przysługują w równej mierze zarówno centrali (oddziałowi głównemu) jak i wszystkim pozostałym oddziałom, względnie filjom przedsiębiorstwa, a ile dekret o nadaniu tych praw danemu przedsiębiorstwu żadnych ograniczeń w tym względzie nie zawiera.

Przez pojęcie przekazywania zagranicę rozumieć należy, pomiędzy innemi, także składanie walut zagranicznych i dewiz do depozytu osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, zapisywanie walut zagranicznych na dobro tychże osób oraz wszelkie dysponowanie walutami zagranicznemi i dewizami na rzecz wymienionych osób.

Narówni z przekazywaniem walut zagranicznych zagranicę traktuje się pozbywanie dewiz (czeków, przekazów i akredytyw na zagranicę, weksli zagranicznych i wszelkiego rodzaju wypłat zagranicą w walucie zagranicznej).

Osoby fizyczne i prawne, nie posiadające praw banku dewizowego, mogą pozbywać posiadane dewizy tylko na rzecz banków dewizowych. Banki dewizowe nie mogą pozbytych przez siebie dewiz wydawać do rąk nabywców, nie posiadających uprawnień banku dewizowego.

§ 3. Minister Skarbu może w poszczególnych wypadkach zezwalać osobom fizycznym i prawnym, nie posiadającym praw banku dewizowego, na dokonywanie walutami zagranicznemi operacyj, zastrzeżonych wyłącznie bankom dewizowym (§ 2).

§ 4. Bankom dewizowym wolno przekazywać waluty zagraniczne zagranicę (§ 2 ustęp 1) wyłącznie w wypadkach, kiedy przekaz ma na celu:

1) zapłatę zobowiązań zagranicznych, wynikających z przywozu towarów z zagranicy;

2) zapłatę zaliczek za sprowadzane z zagranicy towary;

3) pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów, sprowadzanych z zagranicy, oraz cła, uiszczanego w walutach zagranicznych;

4) spłatę długów zagranicznych, powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych, łącznie z wypłatą odsetek od tych długów;

5) wypłatę dywidend od akcyj, których posiadacze zamieszkują zagranicą, jako też tantjem, przypadających na rzecz osób zamieszkałych zagranicą;

6) zapłatę premij asekuracyjnych i reasekuracyjnych zagranicą;

7) pokrycie kosztów utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest stwierdzony, do równowartości tysiąca złotych parytetowych (złotych w złocie) miesięcznie na rodzinę;

8) wszelkie inne płatności gospodarczo uzasadnione, o ile suma nie przewyższa równowartości tysiąca złotych parytetowych;

we wszystkich innych wypadkach, wyżej nieprzewidzianych, zlecenie przekazania waluty zagranicznej zagranicę może być wykonane tylko za każdorazowem zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 42 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W wypadkach przekazywania zagranicę walut zagranicznych (§ 2 ust. 1) z tytułu zapłaty zobowiązań zagranicznych, wynikłych z przywozu towarów z zagranicy (§ 4, p. 1), bank dewizowy obowiązany jest odebrać od zleceniodawcy fakturę, wystawioną przez zagranicznego sprzedawcę towaru, oraz kwit urzędu celnego, stwierdzający dokonanie odprawy celnej. Jeżeli towar przywożony jest z obszaru W. M. Gdańska, winien być przedłożony, jako dowód, wtórnik listu przewozowego, stwierdzający przyjście towaru z powyższego obszaru.

Wszystkie powyższe dowody muszą być w banku dewizowym złożone w oryginale. W razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane pod warunkiem zaopatrzenia wszystkich oryginałów w adnotacje, wskazujące sumę waluty przekazanej, względnie zdeponowanej lub zapisanej na dobro, oraz pod warunkiem zachowania przez bank odpisów tych dokumentów (łącznie z poczynionemi na oryginałach adnotacjami), poświadczonych przez bank. Adnotacje na dokumentach i poświadczeniach banku muszą nosić prawidłowy podpis firmowy banku.

W razie niemożności przedstawienia przez zleceniodawcę w danej chwili, poza fakturą, dalszych dokumentów, przewidzianych w ust. 1 niniejszego paragrafu, — bank może przyjąć zlecenie do wykonania tylko za złożeniem przez zleceniodawcę piśmiennego zobowiązania, iż dowody te przedstawi bankowi najpóźniej do 6-ciu tygodni. O ile w przeciągu tego czasu dowody nie będą przedstawione, wówczas bank obowiązany jest donieść o tem w przeciągu jednego tygodnia władzy skarbowej, wskazanej w § 42.

§ 6. W razie przekazywania zagranicę walut zagranicznych (§ 2 ust. 1) z tytułu zapłaty zaliczek za towary, które mają być sprowadzone z zagranicy, bank obowiązany jest odebrać od zleceniodawcy dowody, stwierdzające konieczność zapłacenia zaliczki (ofertę zagranicznego sprzedawcy towaru, fakturę t. zw. „pro forma", korespondencję i t. p.). Ponadto obowiązany jest bank odebrać od zleceniodawcy piśmienne zobowiązanie przedstawienia najpóźniej do trzech miesięcy dowodów, wymienionych w § 5 ust. 1, stwierdzających nadejście towarów do kraju (kwit celny, względnie wtórnik listu przewozowego).

Powyższy trzymiesięczny termin przedłożenia dowodów nadejścia towarów do kraju może być przez władzę skarbową, wskazaną w § 42, przedłużony najdalej do 6-ciu miesięcy.

Pozatem obowiązują w wypadku niniejszym wszystkie inne postanowienia § 5.

§ 7. Wskazane w § 5 ust. 2 postępowanie co do żądania dokumentów, udowadniających cel zlecenia, sporządzania odpisów i ich przechowywania w banku należy stosować analogicznie również i w tych wypadkach przekazywania walut zagranicznych zagranicę (§ 2 ust. 1), do których odnosi się postanowienie § 4, punkty 3 — 8.

Jako dowody służyć mogą naprz. udokumentowane rachunki ekspedytorów, wyroki sądowe, polisy asekuracyjne, zaświadczenia konsulatów polskich, stwierdzające fakt oraz czas trwania pobytu zagranicą, i t. p.

§ 8. Niezależnie od dokumentów wskazanych w §§ 5—7, bank dewizowy obowiązany jest pobrać od zleceniodawcy, w każdym bez wyjątku wypadku przekazywania walut zagranicznych zagranicę (§ 2 ust. 1), deklarację w dwóch egzemplarzach w/g załączonego do niniejszego rozporządzenia wzoru (załącznik).

Jeden egzemplarz tej deklaracji bank zachowuje u siebie przy odnośnych dokumentach, drugi zaś egzemplarz przesyła do dnia 7 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły władzy podatkowej II instancji, właściwej dla zleceniodawcy pod względem podatkowym (izby skarbowe, a w województwie śląskiem—wydział skarbowy urzędu wojewódzkiego).

§ 9. Wszystkie dowody i dokumenty, na zasadzie których bank dewizowy wykonał zlecenie przekazania waluty zagranicznej zagranicę, winien zleceniodawca przedstawić do kontroli władzy skarbowej, wskazanej w § 42, na każde jej żądanie.

§ 10. Przekazywanie waluty zagranicznej zagranicę (§ 2 ust. 1) przez banki dewizowe na własny rachunek lub na zlecenie i na rachunek innych banków dewizowych jest dozwolone bez ograniczeń, przewidzianych w §§ 4 — 8.

II. Przekazywanie i wysyłka zagranicę pieniędzy oraz walorów za pośrednictwem poczty.

§ 11. Pieniądze w gotówce, tak w walucie zagranicznej jak i w walucie polskiej, mogą być wysyłane pocztą zagranicę tylko za zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 42, i przytem wyłącznie w listach (paczkach) wartościowych.

§ 12. Wysyłanie zagranicę pocztą czeków, przekazów, akredytyw, weksli oraz wszelkich zobowiązań pieniężnych, zarówno w walucie zagranicznej jak i w walucie polskiej, bez zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 42, jest zabronione. Za takiem zezwoleniem mogą być wysyłane zagranicę pocztą wymienione w niniejszym ustępie walory wyłącznie w listach (paczkach) wartościowych.

Bankom dewizowym wolno wysyłać zagranicę pocztą wymienione w poprzednim ustępie niniejszego paragrafu walory bez specjalnego zezwolenia i bez ograniczenia sumy oraz sposobu, względnie formy wysyłki z tem jednak, że jeżeli potrzeba wysłania tych walorów zagranicę wynika z poleceń klijentów, to wysyłka taka może być przez bank dewizowy dokonana tylko w wypadkach oraz z zachowaniem przepisów, wskazanych w §§ 4—8 niniejszego rozporządzenia odnośnie do przekazywania zagranicę walut zagranicznych.

W szczególności przy wysyłaniu pocztą zagranicę weksli, zarówno z zezwolenia władzy skarbowej zgodnie z postanowieniem ustępu 1 niniejszego paragrafu jak i za pośrednictwem banku dewizowego w myśl ustępu poprzedniego, wymagane jest nadto zaopatrzenie każdego wysyłanego wekslu w adnotację władzy skarbowej, która pozwolenie na wysyłkę wydała, względnie w adnotację banku dewizowego, który w rzeczonej wysyłce pośredniczy. Adnotacja taka winna być umieszczona na wekslu z lewej jego strony przed tekstem i ma zawierać treść następującą: „Zezwolono na wysłanie zagranicę dnia . . . . 192 . . r. L. . . . . izba skarbowa (względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego) w . . . . ” — o ile weksel wysyłany jest za zezwoleniem władzy skarbowej, albo: „Wysłano zagranicę dnia . . . . . . 192 . . r. Bank NN“ (firmowy stempel banku) — o ile weksel wysyłany jest za pośrednictwem banku dewizowego.

§ 13. Wysyłanie zagranicę pocztą papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od tychże papierów bez każdorazowego zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 42, jest zabronione. Za takiem zezwoleniem mogą być wysłane zagranicę pocztą wymienione w niniejszym ustępie walory wyłącznie w listach (paczkach) wartościowych.

Minister Skarbu może udzielić generalnego zezwolenia na wysyłanie zagranicę pocztą wymienionych w poprzednim ustępie niniejszego paragrafu walorów odnośnie do pewnego ich gatunku, wzgl. odnośnie do pewnej instytucji.

§ 14. Przekazywanie zagranicę za pośrednictwem poczty pieniędzy w walucie polskiej lub zagranicznej wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 42.

III. Wywóz pieniędzy i walorów zagranicę.

§ 15. Wywóz zagranicę pieniędzy w gotówce jak również czeków, przekazów, akredytyw oraz wszelkich zobowiązań pieniężnych, tak w walucie zagranicznej jak i w walucie polskiej, z wyjątkiem weksli, dozwolony jest bez specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 1000 złotych parytetowych na każdą osobę, legitymującą się osobnym paszportem zagranicznym, względnie na jeden taki paszport.

Jeżeli osoba, wyjeżdżająca zagranicę, posiada w paszporcie wizę, uprawniającą ją do wielokrotnego przejścia granicy, wówczas nie może ona wywieźć w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego więcej ponad równowartość 1000 złotych parytetowych.

Osoby, wyjeżdżające na obszar W. M. Gdańska, o ile legitymują się zwyczajnym dowodem osobitym, mają prawo wywieźć bez zezwolenia sumę, stanowiącą równowartość 250 złotych parytetowych.

Osoby, przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p., mają prawo do przeniesienia zagranicę sumy, odpowiadającej równowartości 100 złotych parytetowych jednorazowo i 500 złotych parytetowych miesięcznie.

Do wywozu sum wyższych, niż wymienione w ust. 1—4 niniejszego paragrafu, jak również do wywozu weksli, wymagane jest zezwolenie władzy skarbowej, wskazanej w § 42. Osoba, posiadająca takie zezwolenie, może jednocześnie wywieźć, oprócz sumy wymienionej w zezwoleniu, również kwotę, dozwoloną do wywozu zagranicę w myśl postanowień ust. 1—4 niniejszego paragrafu.

Ustalone w niniejszym paragrafie normy dozwolonego jednorazowego wywozu, względnie przeniesienia zagranicę wartości, wymienionych w ust. 1 niniejszego paragrafu, mieszczą już w sobie kwotę w monetach srebrnych (równowartość 100 złotych), dozwoloną do wywozu zagranicę na zasadzie § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o zakazie wywozu zagranicę złota i srebra (Dz. U. R. P. № 79, poz. 770).

§ 16. Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od tychże papierów wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 42, bez względu na to, czy wywóz następuje w wyniku względnie w celu sprzedaży lub zastawu ich osobom fizycznym i prawnym, zamieszkałym względnie mającym siedzibę zagranicą, czy też w jakimkolwiek bądź innym celu.

Minister Skarbu może zezwolić również generalnie na wywóz zagranicę wymienionych w poprzednim ustępie niniejszego paragrafu walorów odnośnie do pewnego ich gatunku, względnie pewnej instytucji.

§ 17. Powrotny wywóz zagranicę wszelkich papierów wartościowych jako też pieniędzy w gotówce, czeków, przekazów, akredytyw, weksli i wszelkich zobowiązań pieniężnych, zarówno w walucie zagranicznej jak i w walucie polskiej, jest dozwolony na podstawie imiennego zaświadczenia właściwego kolejowego urzędu celnego lub placówki granicznej kontroli skarbowej, stwierdzającego wwóz tych wartości do kraju. Zaświadczenie takie w terminie dwumiesięcznym od daty jego wystawienia uprawnia do wywozu tych samych wartości na które opiewa, przez wszystkie urzędy celne, a na granicy polsko-gdańskiej przez wszystkie placówki granicznej kontroli skarbowej.

Zaświadczenie, o którym mowa w ust. poprzednim, nie uprawnia do wpłacenia lub złożenia wyszczególnionych w niem wartości lub ich równowartości na rachunek zagraniczny.

IV. Obrót papierami wartościowemi z zagranicą oraz lokaty pieniężne zagranicą.

§ 18. Sprzedaż jako też zastaw papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od tychże papierów osobom fizycznym i prawnym, mającym

miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 42, bez względu na to, czy ze sprzedażą względnie zastawem połączony jest wywóz lub wysyłka tych walorów zagranicę, czy też walory te pozostają w kraju do dyspozycji wymienionych osób. Zezwolenie takie może być udzielone przez Ministra Skarbu również generalnie odnośnie do pewnego gatunku tych walorów, względnie pewnej instytucji.

§ 19. Dokonywanie zagranicą lokat pieniężnych z kwot uzyskanych z operacyj o charakterze gospodarczym, dokonanych całkowicie lub częściowo w kraju, jest zabronione bez zgody władzy skarbowej, wskazanej w § 42, o ile terminy tych lokat przekraczają 30 dni; lokaty bezterminowe winny być zlikwidowane w terminie nie przekraczającym 30 dni.

Przez pojęcie lokaty pieniężnej zagranicą rozumie się także kupno zagranicznych papierów wartościowych.

V. Inkasowanie należności zagranicznych za wywożone towary.

§ 20. Inkasowanie całkowitych należności za wywożone z Polski w celu sprzedaży towary, z wyjątkiem należności do których odnoszą się postanowienia §§ 23—29 niniejszego rozporządzenia, dozwolone jest tylko za pośrednictwem Banku Polskiego lub banków dewizowych. Obowiązkowi temu nie podlegają jedynie należności za towary, wychodzące z kraju w małym ruchu granicznym.

Sumy, zainkasowane w myśl ustępu poprzedniego niniejszego paragrafu, będą przez Bank Polski, względnie banki dewizowe, postawione eksporterowi do dyspozycji. Dyspozycje temi sumami na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, będą wykonywane wyłącznie w złotych według kursu w dniu wykonania przez bank poszczególnej dyspozycji; natomiast dyspozycje temi sumami na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, mogą być wykonywane tylko z zachowaniem postanowień §§ 4—8 niniejszego rozporządzenia.

§ 21. Wywożący towar otrzymuje od Banku Polskiego lub banku dewizowego, po udzieleniu zlecenia zainkasowania należności, odpowiednie „zaświadczenie walutowe", które winno być przy przejściu towaru przez granicę przedstawione urzędowi celnemu, względnie przy przejściu przez granicę polsko-gdańską — organom granicznej kontroli skarbowej.

Otrzymane zlecenie zainkasowania należności za wywieziony towar winno być przez Bank Polski, względnie bank dewizowy, wykonane zasadniczo w drodze faktycznego inkasa rzeczonej należności zagranicą bez udziału w tej operacji eksportera, na rzecz którego dana należność przypada. Poza faktycznem inkasem, waluta może być przyjmowana tytułem w mowie będącej należności tylko w tych wypadkach, jeśli zostanie udowodnione, że zgłoszona w tym celu waluta stanowi istotnie tę samą należność, której dotyczy odnośne zlecenie zainkasowania.

Zaświadczenie walutowe winno opiewać na imię tej osoby lub firmy, która bankowi-wystawcy zaświadczenia walutowego udziela zlecenia zainkasowania należności za wywieziony towar; niezużytkowane z tych lub innych względów zaświadczenia walutowe podlegają zwrotowi bankowi-wystawcy. Zarówno odstępowanie zaświadczeń walutowych jak i posługiwanie się zaświadczeniami, nie uzyskanemi przez faktycznego eksportera w trybie przewidzianym w ust. 1 paragrafu niniejszego, jest zakazane.

§ 22. Waluta z eksportu winna wpłynąć w terminie najwyżej 3-miesięcznym od daty wystawienia zaświadczenia walutowego. Powyższy termin może być sprolongowany za zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 42.

O ile eksporter przed upływem terminu zainkasowania należności przedstawi Bankowi Polskiemu, względnie bankowi dewizowemu, dokumenty, stwierdzające płatności zagranicą, przewidziane w § 4 rozporządzenia, wysokość podlegającej zainkasowaniu należności odpowiednio zmniejsza się. Z przedstawionemi dokumentami bank dewizowy postępuje w ten sposób, jakby miało miejsce przekazywanie walut zagranicę (§§ 5—8 rozporządzenia). Powyższe nie odnosi się do waluty eksportowej, podlegającej odprzedaży Bankowi Polskiemu w myśl § 23 rozporządzenia.

VI. Inkasowanie należności za wywożone towary z obowiązkiem odprzedaży zainkasowanej waluty Bankowi Polskiemu.

§ 23. Inkasowanie całkowitych należności za wywożone z Polski w celu sprzedaży następujące artykuły: drewno nieobrobione wszelkie; drewno obrobione w postaci belek łącznie ze sleeprami, bali, desek i łat, podkładów kolejowych i kloców belgijskich oraz klepki dębowej; przetwory ropy naftowej; jaja, żyto, pszenicę, owies, jęczmień, groch i fasolę, chmiel; nasiona koniczyny, buraków cukrowych i pastewnych; trzodę chlewną, bydło rogate, konie, gęsi żywe i mięso świeże, solone i mrożone oraz bekony — dozwolone jest wyłącznie za pośrednictwem Banku Polskiego. Waluta zagraniczna, uzyskana z eksportu powyższych artykułów, podlega odprzedaży Bankowi Polskiemu w ilości, ustalanej perjodycznie przez Ministra Skarbu dla jednostki miary, wagi względnie sztuki każdego z tych artykułów.

Postanowienia te nie stosują się do należności za wymienione w ust. poprzednim artykuły, wychodzące z kraju w małym ruchu granicznym.

Sumy w walutach zagranicznych, zainkasowane na zasadzie ust. 1 niniejszego paragrafu, lecz nie podlegające odprzedaży Bankowi Polskiemu, będą przez Bank Polski postawione eksporterowi do dyspozycji. Dyspozycje temi sumami na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, będą wykonywane wyłącznie w złotych według kursu w dniu wykonania poszczególnej dyspozycji; natomiast dyspozycje temi sumami na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, mogą być wykonywane tylko z zachowaniem postanowień §§ 4—8 niniejszego rozporządzenia.

§ 24. Wywożący artykuły, wymienione w § 23, otrzymuje od Banku Polskiego, po udzieleniu zlece-

nia zainkasowania należności, zaświadczenie walutowe odmiennego, specjalnie tylko dla tych artykułów ustalonego wzoru, w celu okazania go przy przejściu towaru przez granicę władzom celnym, względnie organom granicznej kontroli skarbowej. Wystawienie takiego zaświadczenia walutowego poprzedza złożenie przez eksportera formalnego zobowiązania wobec Banku Polskiego do odprzedaży uzyskanej z eksportu waluty stosownie do postanowienia paragrafu poprzedniego oraz złożenie odpowiedniego zabezpieczenia.

Wykonanie zleceń zainkasowania należności z eksportu artykułów, wymienionych w § 23, oraz wystawianie zaświadczeń walutowych na te artykuły jak również posługiwanie się rzeczonemi zaświadczeniami odbywać się winno z zachowaniem postanowień, zawartych w § 21 ust. 2 — 3.

§ 25. Co do terminu, w jakim wpłynąć winna waluta z eksportu artykułów, wymienionych w § 23, stosuje się postanowienia § 22 niniejszego rozporządzenia.

§ 26. Do przedsiębiorstw, które wywożą z Polski masowo następujące artykuły: węgiel kamienny, koks i brykiety, surowiec żelaza, żelazo i stal oraz wyroby z żelaza i stali, cynk i wyroby cynkowe, ołów i wyroby ołowiane, kwas siarczany i chemiczne wytwory poboczne koksowni, — w odniesieniu do ich należności zagranicznych z tytułu powyższego eksportu nie stosują się postanowienia paragrafów poprzednich, lecz postanowienia specjalne, zawarte w §§ 27 — 29.

Przez wywóz masowy rozumieć należy taki wywóz, który odnośnie do wymienionych w niniejszym paragrafie artykułów przedstawia w sumie łącznej miesięcznie przeciętną wartość 50.000 złotych parytetowych, co zostanie stwierdzone przez władzę skarbową, wskazaną w § 42.

§ 27. Przedsiębiorstwo, podpadające pod postanowienia poprzedniego paragrafu, jest obowiązane przelewać do Banku Polskiego całkowite sumy w walutach zagranicznych, uzyskane przez zainkasowanie należności zagranicznych za wywiezione z Polski wymienione w poprzednim paragrafie towary, z zachowaniem przytem terminu, przewidzianego w § 19.

W tym celu przedsiębiorstwo otrzymuje od Banku Polskiego formularze zaświadczeń walutowych specjalnego wzoru, ustalonego wyłącznie dla artykułów, wymienionych w poprzednim paragrafie. Wypełnione przez siebie formularze przedsiębiorstwo dołącza do listów przewozowych w celu okazania ich władzom celnym, względnie organom granicznej kontroli skarbowej, przy przejściu towaru zagranicę.

Wydanie powyższych formularzy poprzedza złożenie przez przedsiębiorstwo w Banku Polskim odpowiedniej deklaracji, zawierającej zobowiązanie się wobec Banku Polskiego do odprzedaży uzyskanej z eksportu waluty zagranicznej w ilości, ustalonej procentowo przez Ministra Skarbu dla każdego z artykułów, wymienionych w poprzednim paragrafie, i to w terminie dni 14 od chwili dokonania przelewu odnośnych sum do Banku Polskiego.

Władza skarbowa, wymieniona w § 42, w porozumieniu z Bankiem Polskim, w uwzględnieniu słusznych powodów natury gospodarczej, może zmniejszyć w poszczególnych wypadkach wysokość sumy walut zagranicznych, które mają być odstąpione Bankowi Polskiemu.

§ 28. W celu uregulowania swoich zagranicznych zobowiązań z tytułu operacyj kredytowych, dokonanych zagranicą, przedsiębiorstwo, podpadające pod postanowienie § 26, jest uprawnione zmniejszyć wysokość sumy walut zagranicznych, które na zasadzie § 27 ust. 3—4 winny być odprzedane Bankowi Polskiemu, o kwotę równą sumie walut zagranicznych, odprzedanych uprzednio Bankowi Polskiemu ponad normę, przewidzianą w § 27 ust. 3—4, i pochodzących z danych operacyj kredytowych.

Sumy w walutach zagranicznych, przelane do Banku Polskiego na zasadzie § 27 ust. 1, a nie podlegające odprzedaży Bankowi Polskiemu w myśl § 27 ust. 3—4 oraz ust. 1 paragrafu niniejszego, będą przez Bank Polski postawione danemu przedsiębiorstwu do dyspozycji. Dyspozycje temi sumami na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, mogą być wykonywane wyłącznie w złotych według kursu w dniu wykonania poszczególnych dyspozycyj; natomiast dyspozycje temi sumami na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, mogą być wykonywane tylko z zachowaniem postanowień §§ 4 — 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 29. Przedsiębiorstwa, podpadające pod postanowienia § 26, obowiązane są zainkasować przypadające im należności zagraniczne za wywieziony towar w terminie najwyżej trzymiesięcznym od daty wystawienia zaświadczenia walutowego (§ 27 ust. 2). Powyższy termin może być sprolongowany przez władzę skarbową, wskazaną § 42.

VII. Rachunki w walutach zagranicznych, udzielanie kredytów w walutach zagranicznych oraz wypłaty przekazów w tychże walutach.

§ 30. Prowadzenie rachunków i przyjmowanie wszelkiego rodzaju wkładów w walutach zagranicznych, oprocentowanie ich w tychże walutach oraz dokonywanie wypłat z tych rachunków względnie zwrotu wkładów w efektywnych walutach zagranicznych jest dozwolone bez ograniczeń przedsiębiorstwom, uprawnionym do zajmowania się czynnościami bankierskiemi bądź na podstawie swych statutów, bądź na mocy specjalnych koncesyj, wydanych na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1018).

§ 31. Wszelkie dyspozycje sumami z rachunków w walutach zagranicznych na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, nie podlegają żadnym ograniczeniom. Przepis ten nie dotyczy jednak sum w walutach zagranicznych, które wpłynęły na ten rachunek z inkasa należności zagranicznych za wywożone towary (§§ 20 — 29); natomiast dyspozycje na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą,

mogą być wykonywane tylko z zachowaniem postanowień §§ 4 — 10 niniejszego rozporządzenia.

W wypadku, gdy sumy złożone na rachunku w walucie zagranicznej wpłynęły na ten rachunek bezpośrednio z zagranicy, dysponowanie temi sumami nie podlega żadnym ograniczeniom. Przepis ten nie dotyczy jednak sum w walutach zagranicznych, które wpłynęły na ten rachunek z inkasa należności zagranicznych za wywożone towary (§§ 20 — 29).

§ 32. Udzielanie kredytów w walutach zagranicznych we wszelkich formach z zastrzeżeniem spłaty tych kredytów w efektywnych walutach zagranicznych jest dozwolone.

§ 33. Przekazy wystawiane z zagranicy na Polskę, opiewające na waluty zagraniczne, mogą być wypłacane w efektywnej walucie zagranicznej.

VIII. Obrót walutą polską z zagranicą.

§ 34. Udzielanie kredytów w walucie polskiej we wszelkich formach osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 42. Za udzielanie tego rodzaju kredytu uważa się między innemi dokonywanie wypłat (gotówkowych i bezgotówkowych) w walucie polskiej na polecenie i na rachunek wyżej wskazanych osób bez posiadania przez nie pokrycia w walucie polskiej w chwili wykonania zlecenia.

§ 35. Rachunki w walucie polskiej, posiadane przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, noszą nazwę rachunków zagranicznych. Rachunki powyższe mogą być otwierane tylko w Banku Polskim, bankach państwowych lub w bankach dewizowych.

§ 36. Obroty na rachunkach zagranicznych, wymienionych w poprzednim paragrafie, winny odbywać się zgodnie z następującemi przepisami:

a) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę w kraju, mogą być przyjmowane tylko w wypadkach, przewidzianych w §§ 4—10;
b) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, oraz wszelkie przelewy z innych rachunków zagranicznych dozwolone są bez ograniczeń;
c) wypłaty w granicach pokrycia, znajdującego się na rachunku, dozwolone są bez ograniczeń.

§ 37. Pocztowa Kasa Oszczędności, jej oddziały oraz urzędy pocztowe, jako zbiornice Pocztowej Kasy Oszczędności, mogą przyjmować wpłaty na rachunki w pomienionej Kasie i jej oddziałach osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, do wysokości 100 złotych, bez zachowania przepisu zawartego w § 36 punkt a z tem jednak, że ogólna suma wszystkich dokonywanych równocześnie przez jedną osobę wpłat na powyższe rachunki nie może przekraczać 100 złotych.

§ 38. Uznanie rachunku zagranicznego (§ 35) i wogóle oddanie zagranicę wypłaty na Polskę w każdej formie na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wzamian za postawienie przez te osoby do dyspozycji bankowi dewizowemu waluty zagranicznej (sprzedaż waluty polskiej) jest zakazane.

Minister Skarbu może uchylić powyższy zakaz czasowo, względnie do odwołania, odnośnie do poszczególnych lub wszystkich banków dewizowych, lub też uzależnić rzeczone uchylenie od zachowywania pewnych form i warunków.

§ 39. Uznanie rachunku zagranicznego (§ 35), względnie przekazanie pieniędzy zagranicę, z tytułu inkasa nadesłanego z zagranicy wekslu płatnego w kraju, jest dozwolone, o ile na wekslu jest uwidoczniona w myśl § 12 ust. 3 adnotacja władzy skarbowej, względnie banku dewizowego, stwierdzająca legalność uprzedniej wysyłki tego wekslu zagranicę. Jeżeli weksel adnotacji takiej nie posiada, to bank dewizowy może uznać zainkasowaną z wekslu kwotą rachunek zagraniczny, względnie przekazać ją zagranicę, z warunkiem natychmiastowego wezwania tej osoby, która weksel zagranicę wysłała (ostatni przed wysyłką wekslu zagranicę krajowy indosant, względnie akceptant, który wysyłał weksel zagranicę) do przedłożenia w terminie dni 14 dowodów, stwierdzających legalność uprzedniej wysyłki wekslu zagranicę. Jeśli w powyższym terminie wezwaniu banku nie będzie uczynione zadość, bank obowiązany jest donieść o tem władzy skarbowej, wskazanej w § 42, z wymienieniem osoby lub firmy, która weksel zagranicę wysłała, oraz jej możliwie dokładnego adresu.

Uznanie rachunku zagranicznego (§ 35), względnie przekazanie pieniędzy zagranicę tytułem pokrycia wekslu—akceptu krajowego, płatnego (domicylowanego) zagranicą, jest dozwolone po przedłożeniu bankowi dewizowemu przez zleceniodawcę dowodów, stwierdzających legalność uprzedniej wysyłki takiego wekslu zagranicę.

Nieudowodnienie legalności uprzedniej wysyłki wekslu zagranicę kwalifikuje rzeczoną wysyłkę jako nielegalną i podlegającą karze. Winny nielegalnej wysyłki wekslu zagranicę, oprócz kary za samą taką wysyłkę, podlega nadto karze za dokonanie tym wekslem nieuzasadnionej gospodarczo (§ 4) płatności zagranicą, o ile nie udowodni gospodarczych celów tranzakcyj, z których weksel ten powstał.

§ 40. Narówni z osobami fizycznemi i prawnemi, mającemi miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, traktować należy:

a) osoby, zamieszkałe wprawdzie w kraju, lecz prowadzące zagranicą przedsiębiorstwo przemysłowe, handlowe, finansowe lub inne, względnie zajmujące się zagranicą tego rodzaju interesami, o ile w danym wypadku działają w związku z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa lub tych interesów;
b) znajdujące się zagranicą zarządy przedsiębiorstw, należących do osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju;
c) oddziały krajowych firm, znajdujące się zagranicą.

§ 41. Narówni z osobami, mającemi miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, traktować należy:

a) oddziały krajowe przedsiębiorstw zagranicznych;

b) samodzielne zarządy zakładów przemysłowych, handlowych i t. p., położonych w kraju, chociaż zakłady te stanowią własność osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą.

IX. Wykonanie rozporządzenia i kontrola nad wykonaniem.

§ 42. Kontrolę nad wykonaniem postanowień niniejszego rozporządzenia sprawują izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, w następujących miejscowościach:

1. w Warszawie — dla województw: warszawskiego, lubelskiego i białostockiego;
2. w Łucku — dla województw: wołyńskiego i poleskiego;
3. w Wilnie — dla województw: wileńskiego i nowogródzkiego;
4. w Łodzi — dla województwa łódzkiego;
5. w Poznaniu — dla województwa poznańskiego;
6. w Grudziądzu — dla województwa pomorskiego;
7. we Lwowie — dla województw: lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego;
8. w Krakowie — dla województwa krakowskiego;
9. w Katowicach (wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego) — dla województw: śląskiego i kieleckiego.

§ 43. Wymienione w § 42 izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, wykonywują w zakresie spraw, dotyczących obrotu walutami zagranicznemi i dewizami oraz obrotu pieniężnego z zagranicą, nadzór nad wszystkiemi przedsiębiorstwami bankierskiemi, położonemi w przydzielonych im okręgach. Nadzór ten poruczony im zostaje zarówno na podstawie art. 2 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154), w brzmieniu nadanem ustawą z dnia 23 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 83, poz. 463), jako też i na podstawie § 88 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1018).

§ 44. W wykonaniu nadzoru wymienionego w paragrafie poprzednim uprawnione są władze skarbowe, wskazane w § 42, w szczególności do przeprowadzania rewizji przedsiębiorstw poddanych nadzorowi, żądania od ich kierowników i personelu wszelkich wyjaśnień oraz badania wszelkich aktów, ksiąg i korespondencji rewidowanego przedsiębiorstwa.

§ 45. Przedsiębiorstwa bankierskie obowiązane są ściśle stosować się do instrukcyj wydawanych w ramach niniejszego rozporządzenia przez Ministra Skarbu lub władze skarbowe, wymienione w § 42, jak również prowadzić rejestry dokonanych tranzakcyj walutami zagranicznemi i dewizami, tudzież obrotów na rachunkach zagranicznych według wzorów ustalanych przez Ministra Skarbu. Przedsiębiorstwa te obowiązane są na każde żądanie Ministra Skarbu względnie władzy skarbowej, wymienionej w § 42, dostarczać wszelkich danych, wyjaśnień i wykazów, odnoszących się do tranzakcyj walutowych oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

§ 46. Postanowienia paragrafów poprzednich (42—45) odnoszą się również do przedsiębiorstw nie będących bankami, o ile prowadzą one w ramach niniejszego rozporządzenia tranzakcje walutowe oraz tranzakcje, z których wynika obrot pieniężny z zagranicą.

§ 47. Od postanowień izb skarbowych, względnie wydziału skarbowego śląskiego urzędu wojewódzkiego, w sprawach, objętych niniejszem rozporządzeniem, przysługuje prawo odwołania się do decyzji Ministerstwa Skarbu.

X. Przepisy specjalne, odnoszące się do Banku Polskiego.

§ 48. Bank Polski, poza przysługującemi mu wszystkiemi uprawnieniami banku dewizowego, posiada nadto przywilej nieograniczonego, co do sumy i sposobu, wywozu oraz wysyłki zagranicę pocztą, w opakowaniu opatrzonem urzędowemi jego pieczęciami: kwot pieniężnych w gotówce, czeków, przekazów, akredytyw, weksli i wszelkich zobowiązań pieniężnych, tak w walucie zagranicznej jak i walucie polskiej.

XI. Postanowienia końcowe.

§ 49. Dekrety na prawa banku dewizowego oraz wszystkie zezwolenia, wydane przez Ministerstwo Skarbu na zasadzie rozporządzeń Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dn. 28 marca 1924 roku (Dz. U. R. P. № 29, poz. 290), oraz z dnia 27 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. № 57, poz. 403), zachowują nadal swoją ważność w przeciągu 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 50. Prawa banku dewizowego mogą być decyzją Ministra Skarbu w każdej chwili zawieszone, całkowicie cofnięte, względnie ograniczone.

§ 51. Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia pociąga za sobą, niezależnie od zastosowania postanowień § 50, kary przewidziane w ustawie z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) ze zmianami, wprowadzonemi ustawami z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 62, poz. 459) i z dnia 20 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 285).

§ 52. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości: z dnia 27 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. № 57, poz. 408); z dnia 2 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 120, poz. 867); z dnia 18 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 124, poz. 888) oraz z dnia 20 stycznia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 8, poz. 55).

Minister Skarbu: *C. Klarner*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Załacznik do rozp. Min. Skarbu
w porozumieniu z Min. Sprawiedliwości
z dnia 15 sierpnia 1926 r. (poz. 482).

DEKLARACJA

....dn. .... 192...... r.

Do

Banku ....

w ....

Załączając przy niniejszem w oryginale i w odpisie .... faktur
.... firmy .... w .... z dn. ....
na sumę .... deklaracj .... celn. ....
do urzędu celnego w ....
№ № .... z dn. ....
list .... przewoz. .... № № .... z dn. ....
pro forma fakturę firmy .... na sumę ....
korespondencję z firmą .... w ....
zobowiązanie nasze / moje przedstawienia Bankowi ....
....
w terminie ....
polisę asekuracyjną firmy .... w ....
z dnia .... zaświadczenie konsulatu polskiego w ....
L. .... inne dowody, a mianowicie: ....
....
zezwolenie Ministerstwa / Izby (Wydziału) Skarb. .... w .... L. ....
z dn. ....
prosimy / proszę o przekazanie, zapisanie na dobro rachunku, przyjęcie do depozytu i t. d.
(słowa niepotrzebne wykreślić).
kwoty ....
Nazwa firmy, względnie imię i nazwisko osoby, na rzecz której zlecenie ma być wykonane, oraz dokładny adres ....
....

Władza podatkowa II instancji właściwa dla zleceniodawcy
pod względem podatkowym.
Izba Skarbowa w ....
Wydział Skarbowy
Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego
(niepotrzebne pozycje przekreślić)

Stempel firmowy:

podpis:

Firma wzgl. nazwisko i imię
....
(adres dokładny) ....

Pożyczki państwowe.

253.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 2 sierpnia 1926 r.

o zaciągnięciu pożyczki państwowej w dolarach Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągnięcia u Spółki akcyjnej dla eksploatacji państwowego monopolu zapałczanego w Polsce pożyczki państwowej w wysokości 6.000.000 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki z 20-letnim okresem umorzenia, oprocentowanej na 7 od sta rocznie.

Art. 2. Umorzenie pożyczki uskuteczniane będzie w 20 kolejnych ratach rocznych z tem, iż wysokość każdej raty wynosić będzie jedną dwudziestą część sumy 6.000.000 dolarów, zwiększoną o kwotę odsetek od nieumorzonej części pożyczki.

Ministrowi Skarbu przysługuje prawo przedterminowego skupu pożyczki oraz prawo zawarcia ze spółką, wymienioną w art. 1, umowy o rozdzielenie poszczególnych rat rocznych na nie więcej niż dwie równe raty półroczne.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do wręczenia Spółce, wymienionej w art. 1, 20, względnie 40, sztuk obligacyj skarbowych (bonów), odpowiadających ustanowionemu w art. 2 sposobowi umorzenia.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *K. Bartel.*

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

(Dz. U. R. P. z dn. 20.VIII 1926 r. Nr. 85 poz. 477).

254.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI: SPRAW ZAGRANICZNYCH I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 18 sierpnia 1926 r.

w sprawie wymiany obligacyj pożyczek zaciągniętych przez b. Kraj Galicję na obligacje 5 pożyczki konwersyjnej.

Na zasadzie §§ 10, 11 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa Austrjackiego i Węgierskiego tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1028) oraz § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu należności innemi przepisami nieobjętych oraz o posiłkowem stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1030) i §§ 43 i 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Obligacje pożyczek zaciągniętych przez b. Kraj Galicję z lat 1893, 1904, 1905, 1907, 1908 i 1913, zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 532) i nie podpadające pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213), podlegają wymianie na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, emitowanej na podstawie § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274), po kursie 20 złotych za 100 koron nominalnych.

§ 2. Obligacje 4½% galicyjskiej pożyczki krajowej z roku 1914, zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) i nie podpadające pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213), podlegają wymianie na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, emitowanej na podstawie § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 274), po kursie 25 złotych za 100 koron nominalnych.

§ 3. Należność za kupony od podlegających wymianie pożyczek galicyjskich (§§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia), za czas oprocentowania do dnia 30 czerwca 1925 r., jako uwzględniona w mierze przerachowania długu głównego, nie podlega osobnemu przerachowaniu. Obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, przypadające tytułem wymiany pożyczek krajowych galicyjskich, będą zatem posiadać wszystkie kupony za czas oprocentowania od dnia 1 lipca 1925 r.

§ 4. Celem dokonania wymiany winni posiadacze, zarejestrowanych obligacyj krajowych galicyjskich względnie poświadczeń wystawionych na zasadzie § 17 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532), przedłożyć takowe w Izbie Skarbowej we Lwowie w terminie od dnia 20 września 1296 r. do dnia 30-go czerwca 1927 roku. Wymiana na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej nastąpi za zwrotem odnośnego zaświadczenia po stwierdzeniu

tożsamości przedstawiającego zaświadczenie. Podania o wymianę obligacyj krajowych galicyjskich, zarejestrowanych i ostemplowanych zagranicą Rzeczypospolitej Polskiej w myśl §§ 5 — 9 i § 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) winny wyszczególniać rodzaj obligacyj (datę emisji) i ich wartość nominalną oraz serje i numery obligacyj i mogą być przesłane do Izby Skarbowej we Lwowie za pośrednictwem Konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej. Podania te są wolne od wszelkich opłat.

§ 5. Obligacje pożyczek krajowych galicyjskich z lat 1893 1904, 1905, 1907, 1908, 1913 i1914, zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532), jako własność obywateli państw, które podpadają pod postanowienie § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczyposospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213), a więc w szczególności jako własność obywateli austrjackich, niemieckich, rosyjskich, i węgierskich, będą podlegać wymianie na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, po kursie, jaki wynika ze stosowania postanowień § 43 wyżej cytowanego rozporządzenia. Termin rozpoczęcia wymiany tych obligacyj oraz sposób stosowania § 43 wyżej cytowanego rozporządzenia, będą ustalone oddzielnem rozporządzeniem.

To samo dotyczy obligacyj 4½% galicyjskiej pożyczki krajowej z r. 1914, zarejestrowanych w myśl § 6 ustęp 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) na obszarze Niemiec i Austrji.

§ 6. Obligacje pożyczek krajowych galicyjskich z lat 1893, 1904, 1905, 1907, 1908, 1913 i 1914, co do których przy rejestracji w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) nie zostało ustalone obywatelstwo ich właścicieli w dniu 21 maja 1924 r., oraz obligacje pożyczek krajowych galicyjskich z lat 1893, 1904, 1905, 1907, 1908, 1913 i 1914 nie przedłożone do rejestracji przeprowadzonej w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532), będą podlegać wymianie na obligacje 5% pożyczki konwersyjnej, po kursie, jaki przypada przy wymianie obligacyj krajowych galicyjskich stanowiących własność obywateli austrjackich. Termin rozpoczęcia wymiany tych obligacyj będzie ustalony oddzielnem rozporządzeniem.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 września 1926 r.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Makowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 30 sierpnia 1926 r. Nr. 89, poz. 508).

255.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI: SPRAW ZAGRANICZNYCH, SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ KOLEI

z dnia 18 sierpnia 1926 r.

w sprawie wymiany obligacyj kolejowych zabezpieczonych na kolejach państwowych w b. dzielnicy austrjackiej lub powstałych z wykupna tych kolei na obligacje 5 konwersyjnej pożyczki kolejowej.

Na zasadzie §§ 5 — 8 i § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa Austrjackiego i Węgierskiego tudzież zobowiązań funduszu krajowego galicyjskiego, które ciążą na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R .P. Nr. 115, poz. 1028) oraz § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerachowaniu należności innemi przepisami nieobjętych oraz o posiłkowem stosowaniu rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1030), §§ 43 i 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatnoprawnych, w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 213) oraz art. 53 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517), zarządza się co następuje:

§ 1. Celem wymiany obligacyj kolejowych zabezpieczonych na kolejach państwowych w b. dzielnicy austrjackiej lub powstałych z wykupna tych kolei, wypuszcza się 5% konwersyjną pożyczkę kolejową do wysokości 50 miljonów złotych. Pożyczka ta jest zabezpieczona na kolejach państwowych Dyrekcji Krakowskiej, Lwowskiej i Stanisławowskiej, przyczem zabezpieczenie to będzie wpisane w księdze kolejowej przy sądzie okręgowym we Lwowie w miejsce zabezpieczenia wpisanego dla obligacyj kolejowych, podlegających wymianie na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej.

§ 2. Obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej będą umorzone drogą losowania w terminach półrocznych według planu amortyzacyjnego (załącznik) w ciągu lat 40.

Pierwsza rata amortyzacyjna będzie płatna w dniu 1 lipca 1927 r. Numery wylosowanych obligacyj będą ogłaszane w Monitorze Polskim. Obliga-

cje wylosowane winne być przedstawione do wypłaty wraz z wszystkiemi kuponami, których termin płatności nie zapadł przed terminem wylosowania. W razie braku powyższych kuponów ich wartość nominalna będzie potrącona od przypadającej do wypłaty kwoty.

Procety od obligacyj 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej będą płatne półrocznie zdołu, w dniach 2 stycznia i 1 lipca każdego roku. Pierwszy kupon będzie płatny dnia 1 lipca 1927 r.

Obligacje wylosowane oraz kupony zapadłe będą opłacane przez Centralną Kasę Państwową, Kasy Skarbowe, Bank Polski i jego oddziały oraz Pocztową Kasę Oszczędności.

Obligacje wylosowane, a nie przedstawione do zapłaty przedawniają się z upływem lat 30. Kupony zapadłe, a nie przedstawione do zapłaty, przedawniają się w ciągu lat 5 od dnia ich płatności.

Kupony 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej wolne są od podatku od kapitałów i rent.

§ 3. Obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej będą wypuszczone w odcinkach po 2, 5, 10, 30, 120, 600 i 1200 złotych. Odcinki po 2 i 5 złotych, w razie przedłużenia ich w sumie podzielnej przez 10 złotych, będą w każdej chwili wymieniane przez Urząd Pożyczek Państwowych na odcinki po 10 złotych i wyżej.

Obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej będą zaopatrzone w 20 kuponów półrocznych i w talon uprawniający posiadacza obligacyj do otrzymania, za zwrotem talonu, nowego arkusza kuponowego wraz z talonem.

Obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej będą również opatrzone w dodatkowy kupon, płatny dnia 2 stycznia 1927 r. i obejmujący oprocentowanie podlegających wymianie obligacyj kolejowych za czas od dnia 1 lipca 1925 r. do dnia 31 grudnia 1926 r. w wysokości 5% w stosunku rocznym przy uwzględnieniu zasadniczej stawki przerachowania.

Obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej będą opatrzone podpisami Ministra Skarbu, Ministra Kolei, Dyrektora Departamentu Obrotu Pieniężnego Ministerstwa Skarbu oraz Komisji Kontroli Długów Państwa. Kupony i talony od obligacyj 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej będą opatrzone podpisem Ministra Skarbu.

§ 4. 4% obligacje kolei Karola Ludwika z r. 1890 i 1902 oraz 5% obligacje kolei Albrechta z r. 1872 i 4% obligacje kolei Albrechta z r. 1890 i 1893 zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) i nie podpadające pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213) podlegać będą wymianie na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej po kursie 15 złotych za 100 koron nominalnych.

5% obligacje kolei Albrechta z r. 1877 zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) i nie podpadające pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213) podlegać będą wymianie na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej po kursie 30 złotych za 100 koron nominalnych.

§ 5. Należność za kupony od podlegających wymianie obligacyj kolei Karola Ludwika i kolei Albrechta (§ 4) za czas oprocentowania do dnia 30 czerwca 1925 r., jako uwzględniona w mierze przerachowania długu głównego, nie podlega osobnemu przerachowaniu.

§ 6. Celem dokonania wymiany winni posiadacze zarejestrowanych obligacyj kolei Karola Ludwika i kolei Albrechta względnie poświadczeń wystawionych na zasadzie § 17 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) przedstawić takowe w Urzędzie Pożyczek Państwowych w Warszawie (ul. Senatorska L. 29) w okresie od dnia 1 listopada 1926 r. do dnia 31-go grudnia 1927 r. Wymiana na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej nastąpi za zwrotem odnośnego zaświadczenia po stwierdzeniu tożsamości przedstawiającego zaświadczenie. Podania o wymianę obligacyj kolejowych zarejestrowanych i ostemplowanych zagranicą Rzeczypospolitej Polskiej w myśl §§ 2 — 4 i § 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) winne wyszczególniać: rodzaj obligacyj (datę emisji), ich wartość nominalną oraz serje i numery obligacyj i mogą być przesłane do Urzędu Pożyczek Państwowych za pośrednictwem Konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej. Podania te są wolne od wszelkich opłat.

§ 7. Obligacje pożyczki kolei Karola Ludwika z r. 1890 i 1902 oraz kolei Albrechta z r. 1872, 1877, 1890 i 1893 zarejestrowane w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z d. 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) jako własność obywateli państw, które podpadają pod postanowienia § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 30, poz. 213) a więc w szczególności jako

własność obywateli austrjackich, niemieckich, rosyjskich i węgierskich, będą podlegały wymianie na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej, po kursie, jaki wynika ze stosowania postanowień § 43 wyżej cytowanego rozporządzenia. Termin rozpoczęcia wymiany tych obligacyj oraz sposób stosowania postanowień § 43 wyżej cytowanego rozporządzenia będą ustalone oddzielnem rozporządzeniem.

§ 8. Obligacje pożyczek kolei Karola Ludwika z r. 1890 i 1902 oraz kolei Albrechta z r. 1872, 1877, 1890 i 1893, co do których przy rejestracji w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) nie zostało ustalone obywatelstwo ich właścicieli w d. 21 maja 1924 r. oraz obligacje Kolei Karola Ludwika z r. 1890 i 1902 oraz kolei Albrechta z r. 1872, 1877, 1890 i -893 nie przedłożone do rejestracji przeprowadzonej w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 532) będą podlegać wymianie na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej, po kursie, jaki przypada przy wymianie obligacyj kolei Karola Ludwika i Albrechta, stanowiących własność obywateli austrjackich. Termin rozpoczęcia wymiany tych obligacyj będzie ustalony oddzielnem rozporządzeniem.

§ 9. Obligacje kolei północnej im. cesarza Ferdynanda i obligacje kolei węgiersko- galicyjskiej, o ile one obciążają Skarb Państwa Polskiego, będą podlegać wymianie na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej. Termin rozpoczęcia tej wymiany oraz sposób jej przeprowadzenia będą ustalone oddzielnem rozporządzeniem.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *W. Makowski.*

Minister Kolei:
(—) *Romocki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 30 sierpnia 1926 r. Nr. 89, poz. 509).

Załącznik do § 2 rozporządzenia Min. Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Kolei z dnia 18 sierpnia 1926 r. poz. 509.

Plan umorzenia 5% konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z r. 1926 dla sumy 50.000.000 zł.

L. p.	Termin płatności raty	Spłata kapitału	Spłata odsetek	Rata spłaty	Pozostaje do umorzenia
		złotych	złotych	złotych	złotych
1	1 lipca 1927 r.	201.000	1.250.000	1.451.000	49.799.000
2	2 stycznia 1928 r.	206.000	1.244.975	1.450.975	49.593.000
3	1 lipca 1928 r.	211.000	1.239.825	1.450.825	49.382.000
4	2 stycznia 1929 r.	217.000	1.234.550	1.451.550	49.165.000
5	1 lipca 1929 r.	222.000	1.229.125	1.451.125	48.943.000
6	2 stycznia 1930 r.	228.000	1.223.575	1.451.575	48.715.000
7	1 lipca 1930 r.	233.000	1.217.875	1.450.875	48.482.000
8	2 stycznia 1931 r.	239.000	1.212.050	1.451.050	48.243.000
9	1 lipca 1931 r.	245.000	1.206.075	1.451.075	47.998.000
10	2 stycznia 1932 r.	251.000	1.199.950	1.450.950	47.747.000
11	1 lipca 1932 r.	257.000	1.193.675	1.450.675	47.490.000
12	2 stycznia 1933 r.	264.000	1.187.250	1.451.250	47.226.000
13	1 lipca 1933 r.	271.000	1.180.650	1.451.650	46.955.000
14	2 stycznia 1934 r.	277.000	1.173.875	1.450.875	46.678.000
15	1 lipca 1934 r.	284.000	1.166.950	1.450.950	46.394.000
16	2 stycznia 1935 r.	291.000	1.159.850	1.450.850	46.103.000
17	1 lipca 1935 r.	299.000	1.152.575	1.451.575	45.804.000
18	2 stycznia 1936 r.	306.000	1.145.100	1.451.100	45.498.000
19	1 lipca 1936 r.	314.000	1.137.450	1.451.450	45.184.000
20	2 stycznia 1937 r.	322.000	1.129.600	1.451.600	44.862.000
21	1 lipca 1937 r.	330.000	1.121.550	1.451.550	44.532.000
22	2 stycznia 1938 r.	338.000	1.113.300	1.451.300	44.194.000
23	1 lipca 1938 r.	346.000	1.104.850	1.450.850	43.848.000
24	2 stycznia 1939 r.	355.000	1.096.200	1.451.200	43.493.000
25	1 lipca 1939 r.	364.000	1.087.325	1.451.325	43.129.000
26	2 stycznia 1940 r.	373.000	1.078.225	1.451.225	42.756.000
27	1 lipca 1940 r.	382.000	1.068.900	1.450.900	42.374.000
28	2 stycznia 1941 r.	392.000	1.059.350	1.451.350	41.982.000
29	1 lipca 1941 r.	402.000	1.049.550	1.451.550	41.580.000
30	2 stycznia 1942 r.	412.000	1.039.500	1.451.500	41.168.000
31	1 lipca 1942 r.	422.000	1.029.200	1.451.200	40.746.000
32	2 stycznia 1943 r.	433.000	1.018.650	1.451.650	40.313.000
33	1 lipca 1943 r.	443.000	1.007.825	1.450.825	39.870.000
34	2 stycznia 1944 r.	455.000	996.750	1.451.750	39.415.000
35	1 lipca 1944 r.	466.000	985.375	1.451.375	38.949.000
36	2 stycznia 1945 r.	478.000	973.725	1.451.725	38.471.000
37	1 lipca 1945 r.	490.000	961.775	1.451.775	37.981.000
38	2 stycznia 1946 r.	502.000	949.525	1.451.525	37.479.000
39	1 lipca 1946 r.	514.000	936.975	1.450.975	36.965.000
40	2 stycznia 1947 r.	527.000	924.125	1.451.125	36.438.000
41	1 lipca 1947 r.	540.000	910.950	1.450.950	35.898.000
42	2 stycznia 1948 r.	554.000	897.450	1.451.450	35.344.000
43	1 lipca 1948 r.	568.000	883.600	1.451.600	34.776.000
44	2 stycznia 1949 r.	582.000	869.400	1.451.400	34.194.000
45	1 lipca 1949 r.	597.000	854.850	1.451.850	33.597.000
46	2 stycznia 1950 r.	612.000	839.925	1.451.925	32.985.000
47	1 lipca 1950 r.	627.000	824.625	1.451.625	32.358.000
48	2 stycznia 1951 r.	643.000	808.950	1.451.950	31.715.000
49	1 lipca 1951 r.	659.000	792.875	1.451.875	31.056.000
50	2 stycznia 1952 r.	675.000	776.400	1.451.400	30.381.000
51	1 lipca 1952 r.	692.000	759.525	1.451.525	29.689.000
52	2 stycznia 1953 r.	709.000	742.225	1.451.225	28.980.000

L. p.	Termin płatności raty	Spłata kapitału	Spłata odsetek	Rata spłaty	Pozostaje do umorzenia
		złotych	złotych	złotych	złotych
53	1 lipca 1953 r.	727.000	724.500	1.451.500	28.253.000
54	2 stycznia 1954 r. . . .	745.000	706.325	1.451.325	27.508.000
55	1 lipca 1954 r.	764.000	687.700	1.451.700	26.744.000
56	2 stycznia 1955 r. . . .	783.000	668.600	1.451.600	25.961.000
57	1 lipca 1955 r.	803.000	649.025	1.451.025	25.158.000
58	2 stycznia 1956 r. . . .	823.000	628.950	1.451.950	24.335.000
59	1 lipca 1956 r.	843.000	608.375	1.451.375	23.492.000
60	2 stycznia 1957 r. . . .	864.000	587.300	1.451.300	22.628.000
61	1 lipca 1957 r.	886.000	565.700	1.451.700	21.742.000
62	2 stycznia 1958 r. . . .	908.000	543.550	1.451.550	20.834.000
63	1 lipca 1958 r.	931.000	520.850	1.451.850	19.903.000
64	2 stycznia 1959	954.000	497.575	1.451.575	18.949.000
65	1 lipca 1959 z.	978.000	473.725	1.451.725	17.971.000
66	2 stycznia 1960 r. . . .	1.002.000	449.275	1.451.275	16.969.000
67	1 lipca 1960 r.	1.027.000	424.225	1.451.225	15.942.000
68	2 stycznia 1961	1.053.000	398.550	1.451.550	14.889.000
69	1 lipca 1961 r.	1.079.000	327.225	1.451.225	13.810.000
70	2 stycznia 1962 r. . . .	1.106.000	345.250	1.451.250	12.704.000
71	1 lipca 1962 r.	1.134.000	317.600	1.451.600	11.570.000
72	2 stycznia 1963 r. . . .	1.162.000	289.250	1.451.250	10.408.000
73	1 lipca 1963 r.	1.191.000	260.200	1.451.200	9.217.000
74	2 stycznia 1964 r. . . .	1.221.000	230.425	1.451.425	7.996.000
75	1 lipca 1964 r.	1.252.000	199.900	1.451.900	5.744.000
76	2 stycznia 1965 r. . . .	1.283.000	168.600	1.451.600	5.461.000
77	1 lipca 1965 r.	1.315.000	136.525	1.451.525	4.146.000
78	2 stycznia 1966 r. . . .	1.348.000	103.650	1.451.650	2.798.000
79	1 lipca 1966 r.	1.382.000	69.950	1.451.950	1.416.000
80	2 stycznia 1967 r. . . .	1.416.000	35.400	1.451.400	—
		50.000.000	66.111.625	116.111.625	

Skarbowość związków samorządowych.

256.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 lipca 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie zmiany przepisów § 13 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z roku 1924 Nr. 31, poz. 317).

Na podstawie ustępu 2 art. 19 i art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. W ustępie pierwszym § 13 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) skreśla się słowa „na rok 1924", tudzież w ustępie ósmym tegoż § 13 należy dodać po słowie „żywiecki" słowa „i makowski".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1927 roku.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Młodzianowski.*

Minister Skarbu:
(—) *C. Klarner.*

(Dz. U. R. P. z dnia 18 sierpnia 1926 r. Nr. 84, poz. 473).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22 Nr. 33451. 3.IX. 26. 6009.